

เวิร์คช็อป 02

“การถ่ายภาพ”

HATCH - U
PROJECT

HATCH - U

PROJECT

เวิร์คช็อป 02
“การถ่ายภาพ”
พูดคุยก่อนไปถ่ายภาพ

แป้ง

โฟน

นิว

ปาน

บ๊อบบี้

เต๋

เต๋

กิจกรรม Hatch-U

เวิร์คช็อป “การถ่ายภาพ”

วันอาทิตย์ที่ 13 กันยายน 2552

สถานที่ มูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์

วิทยากร

คุณชาติรี สลิวงค์

ผู้เข้าร่วมเรียนรู้

1. บ๊อบบี้ - น.ส.ประภาพร ชุณหรากรณ์

2. เต๋ - นายจิรัชย์ รั้ววงศ์จิรกุล

3. แป้ง - น.ส.สิรินภรณ์ แสนสมบัติ

4. นิว - น.ส.วรรณวลัย ชอบอิสระ

6. ปาน - น.ส.นันทพร สุทธิพงษ์ไกววัล

5. โฟน - นายเจษฎา อิงอมรัตน์

7. ที - น.ส.สิรวดี ภาควลีธร

ก่อนออกไปถ่ายรูป

ลุงอ้อย ก่อนอื่น ลุงจะมอบหมายอะไรบางอย่างให้พวกเราก่อน อากาศที่พวกเราหากันไม่ได้ด้วยเหตุว่าคนนั้นติดโนนคนโน้นติดนี่ อะไรก็แล้วแต่ ก็ต้องยอมรับสภาพการณ์ที่เป็นไป แล้วความต้องการอยากจะให้เพื่อนๆ เราในกลุ่มได้ประสบการณ์ ได้เรียนรู้หรือได้ความรู้ ก็ยังเป็นความต้องการที่ยังเต็มที่อยู่ เราก็มาหาทางออกกว่าสำหรับคนที่ไม่ได้มา เขาจะรู้ได้ไหม ก็ได้คำตอบว่า “มันรู้ได้ แต่รู้ได้อย่างไร”

อย่างไรคือ อะไรคือสิ่งที่ทำให้เขารู้ได้บ้าง ก็ต้องอาศัยพวกเรา ไข่มุข เราเป็นพวกที่มารับรู้แบบเต็มที่ ส่วนพวกที่ไม่ได้มาเราจะทำหน้าที่ขยายผลไปสู่เพื่อนๆ เราได้นะ ลุงก็มอบหมายให้พวกเราได้ช่วยกันด้วยความจริง ถ้ามองหลายคนที่สนใจอยู่เป็นทุนนั้นแหละ แต่ว่าด้วยอุปสรรคหรือขีดจำกัดหรือมีทางเลือกอื่นที่ตัวเองกำลังแสวงแล้วก็แรงดึงดูดมากกว่า ก็ทำให้เกิดความไม่ครบตามภาพที่วาดเอาไว้

เราต้องเข้าใจสถานการณ์ ลุงไม่ได้เห็นว่าการขาดไปหรือไม่ครบเป็นเรื่องดีหรือไม่ดี แต่เป็นเรื่องของจังหวะและโอกาสที่ไม่เหมาะสมจะคล้อยจองกันนะ

เบื้องต้นวันนี้ ลุงเชิญพี่ชาติริมา เกริ่นให้พวกเราบางคนฟังแล้วว่า พี่ชาติริมีอาชีพเลี้ยงตัวเองด้วยงานถ่ายภาพ แล้วก็งานถ่ายภาพที่เลี้ยงตัวเองได้ก็คือตอบสนองด้านธุรกิจหรือการตลาด ด้านผลิตภัณฑ์ อะไรก็ตามแต่ นั่นเป็นประสบการณ์ที่มี ตอบโจทย์ความต้องการของทางด้านธุรกิจ ส่วนอีกภาคหนึ่งก็คือการถ่ายภาพเพื่อสนองมุมมองหรือความรู้สึกของตัวเอง ต่อสภาพแวดล้อมต่างๆ ไม่ว่าจะไปป่าหรือในสังคมหรือในอะไรต่างๆ นานา พี่ชาติริเค้ามีมุมมองอันนิ่งของตัวเองที่น่าสนใจนะ คือมุมมองของคนถ่ายภาพที่จะหามุมมองของตัวเองทุกคนน่าจะน่าสนใจหมดแหละ แต่ความพิเศษอาจมีมุมที่ต่างกันออกไป อย่างพี่ชาติริก็มีอีกมุมมองนอกจากความเป็นภาพถ่ายแล้ว การนำเสนอต่อสาธารณะ สมมติว่าเราพูดถึงการถ่ายทำการแสดงงานก็จะมีเรื่องของกรนำรูปที่ตัวเองถ่ายไปทำให้เห็นในวัสดุอื่นๆ ที่

ไม่ใช่อย่างที่เราค้นชินด้วย โดยที่ไม่ใช่ต้องการแค่ความแปลก แต่ว่ามีการ
(match / เข้ากัน)
เมทซ์กันกับความรูสึกด้วย เพราะฉะนั้น นี่ก็จะเป็นอีกมุมหนึ่งที่เพิ่มเข้ามา
แล้วทำให้เรารู้สึกว่า ประสบการณ์หรือแนวคิดอะไรที่มีอยู่ น่าจะนำมาให้
พวกเราได้รับรู้และแลกเปลี่ยนพูดคุย

ก่อนหน้าที่จะมีอาชีพนี้ พี่ชาตรีก็ไปศึกษาพวกนี้ในอังกฤษใช้ไหม
ครับ ก็อยู่ที่นั่นก็พอควร

พี่ชาตรี ครับ ก็นานพอสมควร

ลุงอ้อย ก็มีเพื่อนที่สนใจเรื่องการถ่ายรูปพอสมควร ที่เป็นอาชีพแล้วก็ที่เป็น
นักเสียดายด้านการถ่ายภาพอย่างนี้อยู่ ก็เป็นเกร็ดนะ ถ้าเรามีเวลาค่อยคุย
ได้ครับ แต่เรื่องของวันนี้คือ ด้วยทักษะประสบการณ์ที่จะช่วยให้เราได้มีสิ่ง
ที่จะถูกถ่ายขึ้นมา ถ่ายรูปนะ เอกก้องขึ้นมา เทคนิคต่างๆ ที่เอาความชำนาญ
(advance / พัฒนา ก้าวหน้า)
ไม่ยากเกินไปแล้ว แม้กระทั่งโทรศัพท์มือถือยังถ่ายได้เลย แต่ประเด็นก็คือ
บางทีเรามีกล้องเราสอคล้ายสายตาแล้วบางทีก็ยังไม่รู้ว่าจะถ่ายอะไร แต่
บางคน ทั้งที่เป็นสถานที่เดียวกันที่เราไม่รู้ว่าจะถ่ายอะไร เฮ้ย! มันมีสิ่งที่จะ
ถ่ายสวย น่าสนใจตรงที่จะได้เรียนรู้หรือลองเวิร์คช็อปในวิธีที่จะได้มาซึ่งสิ่งที่
เราจะถ่าย แต่เทคนิคการถ่ายเป็นเรื่องที่ไม่จบไม่สิ้นหรอก วันนี้เป็นดิจิทัล
พุงนี้มันอาจจะระบบโทรจิต ก่อนหน้านี้ใช้ฟิล์มแล้วเดี๋ยวนี้จะหาฟิล์มที่จะ
ถ่ายกลายเป็นเรื่องยากมาก อย่างนี้เป็นต้น สมัยลุงยังทำพวกเรา การทำ
อาร์ตเวิร์คไม่มีคอมพิวเตอร์มาช่วยเลยนะ เป็นกระดาษแปะแล้วก็ก้าว เดี่ยว
นี้ก้าวประเภทนั้นก็หาซื้อไม่ได้ มันเปลี่ยนไปแล้ว ค่อนข้างเปลี่ยนไปเร็วมาก

แต่ไม่ว่าเปลี่ยนไปเร็วขนาดไหน ในเรื่อง
ของเทคโนโลยีนะ สิ่งที่ถูกเห็นหรือถูกถ่ายมัน
ไม่ได้เปลี่ยนอะไรเลย ยิวมีให้เรามองตลอด
เวลาหรืออาจจะมิมมให้เรามองมากขึ้นด้วย
ซ้ำไป

อันดับแรกอยากให้พี่ชาติรีแนะนำตัวเอง แล้วก็ผลงานของตัวเอง
ให้พวกเราได้รู้จักหน่อย เชิญครับ

พี่ชาติรี ครับ ผมก็สวัสดีอีกครึ่งหนึ่ง

พี่หนึ่ง ให้น้องๆ แนะนำชื่อดีไหมคะ

พี่ชาติรี ดีครับ โอเคครับ ขอรบกวนเชิญแนะนำตัวเองก่อน

โพน ชื่อโพนครับ

พี่ชาติรี โพนฮะ โพน

พี่หนึ่ง จากไหนคะ

โพน ม.กรุงเทพฯ ครับ

พี่ชาติรี ม.กรุงเทพฯ นะครับ โห เรียนคณะอะไรอะ

โพน ศิลปกรรมฮะ

แป้ง ชื่อแป้งคะ บัญชี ธรรมศาสตร์

พี่ชาติรี แป้ง บัญชี ธรรมศาสตร์ ครับ

นิว ชื่อนิวคะ ทันตะ จุฬาฯ ค่ะ

พี่ชาติรี นิว ทันตะ

ลุงอ้อย ทันตแพทย์

พี่ชาติรี อ้อ โอเคครับ

ลุงอ้อย หมอฟัน

ก๊ี้ ชื่อก๊ี้คะ

ลุงอ้อย ก๊ี้ครับ

ก๊ี้ อุตสาหกรรมเกษตร ม.เกษตร

พี่ชาติรี โอเคครับ

ปาน ปานคะ การโรงแรม ศิลปากรคะ

พี่ชาติรี การโรงแรมศิลปากร

ลุงอ้อย ตอนนี้ 5 แต่เดี๋ยวจะมีมาเพิ่ม

พี่หนึ่ง น้องแบดด้วยไหมคะ

พี่แบด ค่ะ น้องแบดคะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ส่วนทางนั้นก็จะเป็น staff

พี่ชาติรี ครับ

ลุงอ้อย stuff หมายถึง แข้ง (หัวเราะ)

พี่ชาติรี จริงๆ ก็เป็นครั้งแรกของผมที่มาเวิร์คช็อปเกี่ยวกับการถ่ายภาพ
แบบนี้ อาจจะไม่ค่อยถนัดเรื่องการพูดอะไรมากนัก แต่ว่าจะพยายาม คือ
ผมถ่ายรูปมาประมาณน่าจะ 15 ปีอย่างมาก ก่อนหน้านั้นผมก็มีโอกาสได้ไป
ใช้ชีวิตอยู่ในอังกฤษ คือสนใจเรื่องงานถ่ายภาพ เคยเริ่มต้นงานถ่ายภาพที่
เมืองไทยเพราะว่าได้เห็นอย่าง National Geographic ทำไม่ภาพเขาถึงสวย
จังเลย แต่เราจะไม่ดูรูปฟอร์มของเขาใช้ไหมฮะ เราคิดว่าเราไปรู้วัฒนธรรม
ความคิดของเขาที่โน่น ตีกว่าที่จะมาดูรูปฟอร์มของเขาอะไรอย่างนั้น เรา
ตัดสินใจไปเพื่อไปใช้ชีวิตกับเขาดีกว่าแล้วก็ฟัง สังเกตว่าเขาคิดอะไร เขาพูด
อะไร ส่วนใหญ่แล้วผมไม่ค่อยได้ไปถ่ายรูปคือไปนั่งดื่มเบียร์กับเขา ไปกินข้าว
กับเขา คนแปลกอะไรอย่างนี้ หลักๆ ไปทำงานกับชาวนา ไปทำงานกับอะไร
อย่างนี้ ผมไปทำในฟาร์มในร้านอาหารอะไรอย่างนี้ครับ

ช่วงนั้นไม่ถ่ายรูปเลย ยังไม่มีโอกาสแต่มีอยู่วันหนึ่ง แมกกาซีนชื่อ
เธอกับฉัน ในเมืองไทยโทรศัพท์ไปหาผมที่อังกฤษ ผมก็ไม่เคยรู้จักเขาเลย เอา
เบอร์ผมมาจากไหน ผมก็งงมาก เขาบอกว่าจำเป็นต้องการช่างภาพไปถ่าย
แพชั่นปกแมกกาซีน *เธอกับฉัน* นางแบบชื่ออ้อม สุนิสา รู้จักกันรีเปล่า นาน
มากแล้ว ตอนนั้นผมยังปาร์ตี้อยู่ ตอนตี 2 แต่เขาต้องการให้ผมไปตอนนั้นเลย
แล้วจากบ้านผมไปลอนดอนนี่มันประมาณ 4 ชั่วโมง แล้วนี่มันตี 2 แล้วผม
ก็กำลังเมาอยู่ (หัวเราะ) ผมจะไปได้อย่างไร ผมขับรถไม่ได้เพราะว่าผมเมา ผม
โดนตำรวจจับแน่หรือไม่ว่าอย่างนี้ “คุณทำยังไงก็ได้ให้ได้มา ผมยอมจ่าย
ให้คุณ” ผมก็ถามเพื่อนคนที่ไม่เมาว่า “คุณจะไปส่งผมได้รีเปล่า” ผมก็ยัง
ไม่รู้ว่าจะถ่ายรูปได้รีเปล่าเพราะผมกำลังเมาอยู่ แล้วก็มิกกล้อง Nikon อยู่
ตัวเดียว มีเลนส์ตัวเดียว แล้วก็...เอาก็เอา เพราะเขาให้เงินดีมากโดยเฉพาะ
คนขับรถนี้ได้เงินเยอะมาก เพื่อนที่ขับรถให้ผมเขาบอกว่า เขาทำงานไม่เคย
ได้เงินเยอะเท่านี้ คือขับรถไปส่งผมคืนเดียว 4 ชั่วโมง เขาได้ประมาณ 200
เหรียญ สมัยนั้นมันก็เยอะเขาบอกดีใจมาก แต่ผมก็ไม่ได้หลับไม่ได้นอนเลย

ไปถ่ายรูป ปัญหาคือช่างภาพที่เขาใช้ที่ลอนดอนถ่ายรูปแล้วรูปเสียหายหมดเลย แล้วเขาก็ไม่ได้บอกปัญหาให้ผมฟังด้วย ทำไมเขาต้องจ้างผม พอผมไปถ่ายรูป เสร็จปุ๊บ ล้างเสร็จแล้วเขาก็แสบปี แล้วรูปนั้นก็ขึ้นปกเธอกับฉัน เป็นแมกกาซีนแฟชั่นวัยรุ่น แล้วผมก็ได้เป็นช่างภาพแฟชั่นด้วยสมัยนั้น ก็ยังไม่รู้ว่าตัวเองจะเป็นช่างภาพอะไรดี แต่ตัดสินใจเพราะว่าอยากไปใช้ชีวิตแล้วก็อยากไป

ผมคิดว่าสิ่งสำคัญของวานถ่ายภาพก็คือการสื่อสาร การเรียนรู้ที่จะสื่อสารกับคนทุกระดับมากกว่า มากกว่าการไปใช้เทคนิคในการถ่ายรูป ผมคิดว่าอันนั้นเป็นเรื่องสำคัญที่สุดตัวแต่แรกเลย ทุกวันนี้ก็ไม่เคยเปลี่ยนยิวเหมือนเดิมก็คือผมต้องฝึก ฝึกเพื่อที่จะสื่อสารคนทุกระดับ

ถ้าพูดได้หลายภาษาก็ดี เราจะไต่ไปรอบโลกได้ แต่บังเอิญว่าแค่ภาษาอังกฤษนี่เราก็เหนื่อยมากแล้ว บางคนเกิดมามีพรสวรรค์พูดได้หลายภาษา

พอถ่ายรูปเสร็จกลับมาปุ๊บ เจ้านายก็ไล่ผมออกจากงานเพราะว่าผมไปทำงานต่อไม่ได้ ผมทำงานฟาร์มทุกวันแทบจะไม่ได้ไปเรียนหนังสือเลย แล้วก็เอาจริงๆไปด้วยเวลาทำงาน บางทีก็แอบถ่ายรูป ผมมีเพื่อนสนิทอยู่คนนึงในฟาร์มคืออายุประมาณ 70 ชื่อจ็อยซี ไม่มีครอบครัวไม่ได้แต่งงาน แต่เป็นนักเล่นเปียโนอยู่ในโบสถ์ เสาร์อาทิตย์วาดภาพ เขาก็แอบวาดภาพผมด้วยตอนที่ทำงานในฟาร์ม วาดภาพแล้วไม่เคยให้ผมดูเลย ตอนก่อนจะกลับผมก็ต้องกลับเมืองไทยเพราะว่าพ่อเสียชีวิต เขาเอาภาพให้บอกว่าประทับใจ

มากที่สุดเจอผม เขาแอบวาดภาพผมกำลังทำงาน โอ้โห... ร้องไห้มาก แบบไม่อยากจะเชื่อว่ามีผู้หญิง 70 กว่า เกษียณแล้วก็ไม่รู้จะทำอะไร ก็ยังขอเจ้านายว่าฉันขอทำงานต่อถึงแม้ว่าฉันจะไม่ได้เงิน ฉันก็ขอทำงานต่อ

^(Norfolk) เมืองนอร์ฟอล์กที่ผมอยู่เป็นเมืองที่คนเอเชียอยู่น้อยมาก ทั้งเมืองอาจจะมียู 2 คน มีผมกับผู้หญิงคนไทยที่แต่งงานแล้ว เขามีร้านอาหารอยู่สองคน แล้วเมืองนี้จะเป็นอะไรที่แบบว่าถ้าคนเอเชียไปนี่คือจะถูกดูถูกดูแคล ^(look down / ดูถูก) มากเลย บางทีก็โดนอะไรเขี่ยยังมีเหมือนกัน เวลาไปเดินในย่านในเมือง โดนตะโกนด่าด้วย แต่ก็ไม่เป็นไรมันก็เป็นระดับนึงของคนเนอะ

แล้วก็ย้ายตัวเองมาอยู่ลอนดอน บังเอิญโชคดีที่ได้ไปอยู่กับครอบครัวที่เป็นนักข่าวบีบีซี คือหาบ้านอยู่ในหนังสือจะมีประกาศบ้านที่ว่างอะไรอย่างนี้ ผมก็ติดต่อไปปรากฏว่าครอบครัวนี้เป็นนักข่าวบีบีซี ต้องการให้คนมาเช่าบ้าน เพราะว่าตัวเขาจะต้องออกเดินทางท่องเที่ยวไปทำงาน ผมก็เช่าบ้านเขาอยู่ หลังจากนั้นก็มีโอกาสได้ทำงานกับเขาในสตูดิโอบีบีซี ก็ไปเป็นผู้ช่วยเก็บของจัดไฟต่างๆ นานา เราก็ทำสารคดีไปด้วย ก็มีโอกาสพอสมควร ผมคิดว่าผมจะได้เซ็นสัญญากับบีบีซีด้วยซ้ำไป ตอนหลังไม่ได้ก็เสียใจอยู่เหมือนกัน รู้สึกว่าผิดหวัง โห ทำไมมันยากขนาดนี้ แต่จริงๆ แล้วคนมหาศาลเลยที่ต้องแย่งกันที่นั่น องค์กรนี้มันเป็นองค์กรที่ worldwide แล้วเป็นองค์กรที่ใครๆ ก็อยากทำ แล้วคุณต้องมีดีจริงๆ เลยอะ

เราก็มานั่งคิดว่าสงสัยเรายังไม่ถึงขนาดนั้น ผมก็เศร้าเพราะว่าผมจะต้องกลับบ้าน แต่ผมยังไม่อยากกลับไป ผมยังไม่อยากกลับเมืองไทย วิซ่าเราก็หมดแล้ว ถ้าเราไม่มีสัญญากับทางบีบีซีเราก็ไม่มีทางอยู่อีกแล้วใช้ไหม คือต้องการอยู่ยังต้องการไฟที่อยู่ ก็เศร้าอยู่ประมาณอาทิตย์นึงก่อนกลับ ตอนที่ 5 ให้แท็กซี่มารับ ผมยังไม่ได้แท็กซี่กระเป๋าเลย ผมยังเศร้าๆ นอน แล้วแบบช่างมันเถอะ ทิ้งไปเลยกระเป๋าผมทิ้งเลนส์ไว้ตัวนึงกับเพื่อน ^(Trevor Forest) ผมชื่อเทรเวอร์ ฟอว์เรสต์ ซึ่งตอนนี้เป็นช่างภาพดังคนนึงของอังกฤษ ช่างภาพถ่ายภาพหนังโฆษณา หนังสือ สารคดีในอังกฤษ เป็นเพื่อนสนิทกับผมมาตั้งแต่ตอนที่ตอนนอร์ฟอล์กตอนที่ทำงานในฟาร์ม แล้วผมก็เป็นผู้ช่วยเขามาตลอด ^(ภายในอาคาร) ถ่าย interior ถ่ายโรงแรม ฯลฯ ผมก็ช่วยเหลือเขาตลอด จนทุกวันนี้ก็ดังไปขนาดไหนแล้ว

เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ผมเสิร์ชชื่อเขาในกูเกิ้ล เพราะว่าผมไม่ได้กลับไป 10 ปีแล้วไม่ได้เจอไม่ได้ติดต่อกัน 10 ปีแล้ว เสิร์ชชื่อเขาออกมาแล้ว เขาตั้งมาก ผมก็เข้าไปดูงานเขา ตอนนั้นเขากำลังทำหนังสือพิมพ์ หนังสือวีซีดีในอังกฤษตั้งมากหลายเรื่องอยู่ พยายามติดต่อ เอ๊ยชาตรีนะ เพื่อนยูนิฯ กรุณาติดต่อกลับมาด้วย ก็ยังรอเขาอยู่เหมือนกัน แต่ก็ไม่เป็นไรเพราะว่าเราก็กลับมานั่งคิดระหว่างที่ผมเดินทางไปนั่งเครื่องบิน ผมไปถึงเครื่องบินสายที่สวยที่สุดในเครื่องบินนี้รอผมคนเดียวเลย รอผมคนเดียวให้ตายเหอะ แล้วก็ไปพลท์ที่ (flight / เที่ยวบิน) อืดมากเป็น อืดสุดๆ เพราะว่าไม่มีเงิน เงินผมหมดแล้วให้ทิปแท็กซี่ไปหมดเลย 50 ปอนด์ ไม่รู้ผมให้เขาไปหมดเลยนะ เปลี่ยนพลท์ประมาณ 3 รอบ ผมไม่ได้กินอะไรเลยเพราะไม่มีเงินไง พลท์ถูกๆ เขาไม่เทคแคร์เราใช่ไหม เราก็นอนในสนามบิน

จนระหว่างนั้นก็แบบคิดไปคิดมาว่า เฮ้ย! ทำไมต้องมาเศร้า ทำไมทำอะไรอย่างนี้ซะใหม่ จริงๆ แล้วมันดีกว่าเพราะมองเห็นว่าเราก็กลับมาเมืองไทย เราก็กทำเมืองไทยให้มันสวยงามให้มันดี แล้วเราอาจจะกลับไปโชว์ให้เขาเห็นอีกครั้งนึง ไม่รู้นะ ทุกวันนี้ผมก็ยังไม่รู้ ยังทำอยู่ ยังพยายามคิดอยู่ว่าอะไรคือมุมมองที่แปลกและดีเกี่ยวกับเมืองไทย ทุกวันนี้ก็ยังใช้เวลาไปคุยกับคนนั้นคนนี้ คุยกับทุกคนตั้งแต่มอเตอร์ไซค์รับจ้างผมก็นั่งคุยกับเขา ใช้เวลากับเขาอะไรอย่างพยายามคุย คุยเพื่อหาข้อมูลแต่ว่าไม่ได้ถ่ายรูปเขา แต่ว่าวันดีคืนดีผมก็ว่า เออ เราต้องถ่ายรูปบ้างแต่ว่าไม่ได้มีเทคนิคอะไรเลยผมจะให้ดูรูป ครับ ก็ประมาณนี้ก่อนนะ

ลุงอ้อย พวกเรามีคำถามอะไรไหม

ภาพถ่าย

พีชาตรี เดี่ยวให้ดูอันนี้ก่อนก็แล้วกัน ซ็อตที่ให้ดูเป็นปากคลองตลาดบ้านเรานะฮะ ชัยบมาใกล้ๆ ดึกว่า นี่คือปากคลองตลาดตอนกลางคืนนะฮะ

พีจำ ตอนเวลาก็โมงคะ

พีชาตรี ตี 2 ครับ ประมาณตี 2

Hatch-U เขาขาย...เออ...คึกคัก

พีชาตรี เขาขายตี 2 ทุกอย่างทีนั้นต่อเนื่องตลอดทั้งวัน คนพวกนี้ทำงานแบบนี้ฮะ ทำด้วย...พอเขาเห็นเรา เขามีความสุขด้วย เขาเห็นเราถ่ายรูปเขาก็มีความสุข เราก็มีความสุข

นิว นี่ที่ไหนคะ

พีชาตรี เราก็ไม่อยากจะบอก แต่ว่าเป็นที่ที่เราจะไปกันนั่นแหละ

Hatch-U อ้อ (หัวเราะ)

พีชาตรี สงสัยว่าเขาคงเป็นเจ้าของที่อร่อยมากๆ เลยเนอะ

พีแบด ไปตอนกี่โมงคะ

พีชาตรี ส่วนใหญ่เป็นช่วงบ่ายนะ

พีแบด เดี่ยวเราจะเป็นหนึ่งในภาพนั่นกัน

พีจำ อย่างนี้ต้องขออนุญาตเขาก่อนไหมคะ

พีชาตรี ส่วนใหญ่เขาจะเห็นเราฮะ ถ้าเขาไม่พอใจเขาจะเข้ามาว่าเรา เคยโดนนะฮะ

คำถาม เขาห้ามถ่ายเหรอคะ

พีชาตรี เขาแบบ เออ ในญี่ปุ่นด้วยผมเคยโดนคนญี่ปุ่นแต่ผมฟังไม่ค่อยรู้เรื่องแล้วผมก็ ผมก็ไม่รู้จะทำยังไงฮะ

พีแบด แล้วที่เมืองไทยเคยมีโดนบ้างไหมคะ

พีชาตรี เมืองไทยก็มีฮะมีเหมือนกัน รุนแรงด้วยฮะ คือเขาไม่ชอบแต่ว่าผม

ก็ไม่รู้ด้วยอะไร บารมีอะไรก็ไม่รู้ ก็ขอโทษแล้วก็อธิบายให้เขาฟังว่าเหตุผลหรือว่าจุดประสงค์ความตั้งใจของเราคืออะไร เราใช้เวลาอธิบายให้เขาแล้วเขาก็จะอ่อนลง จะเข้าใจ

พีหญิง การถ่ายภาพคนเราต้องแบบต้องสื่อสารกับเขา หรือว่าจริงๆ แล้ว...

พีชาตรี จริงๆ แล้ว ส่วนตัวผมนะ ผมคิดว่าน่าจะดีกว่าถ้าเราขออนุญาตเขา เป็นอะไรที่เป็นความพึงพอใจระหว่างทั้ง 2 คน มันเชื่อมกันแล้วก็บางคนเห็นปุ๊บแล้วเข้าใจเรา ใช้ไหม บางคนบนท้องถนนบางคนเห็นเรากล้วยรูปก็เข้าใจว่าคุณชอบอะไรสวยๆ งามๆ หรือคุณถ่ายสารคดีรีเปล่า เป็นความสุขเหมือนกับทำให้ชีวิตเขารู้สึกว่าวันนี้เขาออกมาแล้วเขาได้ถูกถ่ายรูปด้วยก็มีความสุขด้วยไง เราก็จะเห็นความรู้สึกนั้น

(feature / สารคดีย่อยที่เป็นชุดสั้นๆ)

พีชาตรี อันนี้ เรียกว่าเป็นสารคดีที่เป็นพีเจอร์

Hatch-U ทำอะไรนะ

พีชาตรี ทันใหม่ อยากจะหยุด เข้ามาดูใกล้ๆ ดึกว่าเรารอานะ

(มีเสียงฮือฮากับภาพชุดนี้มาก)

พีชาตรี (Special Olympics) เขาเป็นเด็กที่คือสเปเชียลโอลิมปิก ผมเคยไปทำงานกับสเปเชียลไปช่วยเขาถ่ายรูป แล้วก็เด็กคนนี้เขาแบบ think positive มาก แขนก็ไม่มีขา ก็ไม่มีแต่เขาวิ่งไต่ของเขาทั้งวัน นี่คือคุณยายที่ดูแลเขาอยู่ จริงๆ แล้วผมไม่ได้โฟกัสที่ตรงนี้ผมโฟกัสที่ยายเขา

Hatch-U นี่ที่เมืองไทยเหรอคะ

พีชาตรี ครับๆ ผมโฟกัสที่ยายเขา ผมคิดว่ายายเขาเลี้ยงหลานดีมาก เขาเลี้ยงหลานได้มองโลกแง่บวกมากเลยฮะ

Hatch-U แล้วเขาใช้อะไร ใช้ไหล่เดินเหรอคะ

พีชาตรี เขาทำอย่างนี้ฮะ แล้วก็ตีลังกา แล้วก็ไปของเขาคือสเปเชียลโอลิมปิกเป็นวันกีฬาของคนพิการทางสมองและร่างกาย แล้วก็แบบว่าทุกคนทางภาคอีสานจะไปรวมกันในวันนั้น

ลุงอ้อย โอ้โฮ เขากำลัง...

พี่ชาติรี นี่เป็นทีมเต้นแอโรบิค แต่ละคนมีรายละเอียดของแต่ละคน บางคนแบบแต่งหน้าแต่งอะไรแบบน่ารักมาก คือถ้าคุณมีโอกาสให้ไปเลย ถ้ามีโอกาส ผมไม่รู้นะ ผมเลือกโอกาสนั้นเพราะว่าไปแล้วไม่ผิดหวัง กลับมาแล้วยังมีความสุขอะไรอย่างนี้ละ

พี่ชาติรี นี่อาจเป็นคุณหมอ เวลาตื่นต้องมีคนคอยบอกคอยควบคุมตลอด ทุกคนต้องมีพี่เลี้ยงทุกคน

•

พี่ชาติรี ครับ อันนี้ เรียกว่าเหยื่อของผู้ประสบอุบัติเหตุเกี่ยวกับเรื่องของการดื่มแอลกอฮอล์คือขับรถ เมาแล้วขับ เป็นโครงการของ สสส. ที่ปิ่นเขาเชิญให้ผมไปถ่าย แบบไม่ได้ตั้งตัวอะไร คือให้ผมไปโดยที่ผมยังไม่ได้รับรีฟอะไร ไปถึงก็ของผมอย่างนี้เลย ผมก็บุกเข้าไปในห้องพักเขาเลย แต่ว่าผมไม่ได้ไปคนเดียวมีคนที่ไปทำงานแบบผมด้วย ผมขอว่ายังไม่ต้องบอกเขา เขาก็ยังงงๆ ตั้งตัวไม่ติด

พี่ชาติรี เป็นคนที่ถูกรถชนคนที่เมาแล้วขับแล้วก็มาชนเขาอะไรสักอย่างซะเด็กก็โดนชนนะ นั่งอยู่ข้างถนน

•

พี่ชาติรี ที่อินเดีย เป็นภาพที่ผมไปถ่ายให้โรงแรม แต่ไม่ได้เป็นโฆษณาโรงแรม เขาจ้างเพื่อให้ผมไปถ่ายแคปเจอร์วิถีชีวิตละแวกนั้น แล้วก็ในโรงแรมเซ็ตนี่ก็ผมแอบปีเพราะเขาเลือกผมเพราะว่าอาจจะเป็นงานที่ผมชอบ มันพอดีกันทุกอย่าง พอดีกัน ทำงานแบบสบาย ไม่ได้มีโจทย์ไม่มีอะไรคือคุณออกไปถ่ายรูปเท่านั้นเอง โรงแรมเขาก็จะอยู่ในป่า ป่าทึบมาก นี่เป็นห้องนอนผมเอง นอนคนเดียวด้วย โอ้โฮ แล้วกลางคืนก็มีเสียงลิงเสียงกวางดังกันทิ้งคืนเลย หลับสบาย พอตอนกลางวันเขาจะเปลี่ยนเป็นแบบนี้ให้เราได้นั่งอ่านหนังสืออะไรเพลินๆ อย่าง เป็นโรงแรมสำหรับคนรวยเท่านั้นนะ ฮะ คนรวยมากๆ ด้วยครับ เจ้าของโรงแรมอยากให้ผมไปแคปเจอร์ภาพให้ภาพของชาวบ้านที่อยู่ในชุมชนรอบๆ นั้น

พี่หนึ่ง มีวิถีชีวิตยังไง ความเป็นอยู่

พี่ชาติรี ครับๆ เขาต้องการรักษาชุมชนพวกนี้ไว้เพราะว่าเป็นจุดขายของโรงแรม แล้วเรื่องวัฒนธรรมเรื่องอาหารของเขามันสี่ส้านเลยนะ คุณไปตลาดนี่นะ โห กลิ่นเครื่องเทศนะมัน... ลุงอ้อยเพิ่งไปมานี่นะ แล้วอาหารอินเดียก็อร่อย คือทุกอย่างยังรกเหมือนเดิม เขาไม่ให้ตัดเลย หญ้าอะไร ความคิดเขาไม่เหมือนกับที่บ้านเรา คือจริงๆ แล้วผมไม่ได้บอกว่ามันเป็นเทคนิคอะไรเลยนะ งานถ่ายรูปสำหรับของผมนะฮะ เพราะว่ามันเป็นเรื่องของการสื่อสารอย่างเดียว เราคุยกับเจ้าของโรงแรมเขา เราเข้าใจกัน มันไม่ต้องซับซ้อนอะไรเลย ทุกอย่างออกมามันมีความสุขหมด ทุกอย่างก็มีความสุขถ้ามันเป็นงานที่...นะ

Hatch-U มีเรื่องการเชื่อมต่อไฟไหม

พี่ชาติรี ไม่มีเลยฮะ

Hatch-U เพราะเคยเห็นภาพแบบโบรชัวร์ตามโรงแรมบางทีจะแบบ เอ้ย มันต้องเซ็ตมูมนิดนึง มีแสง มีไฟ

พี่ชาติรี ครับ อันนี้ไม่เลย

Hatch-U ยิ่งภาพที่ต้องมีแสงมีไฟตรงโน้นตรงนี้

พี่ชาติรี ครับ อันนี้ไม่เลย กล้องผมเพียวๆ เลย

นิว คนอินเดียก็ดูให้เราถ่ายเนอะ น่าจะรู้ตัว

พี่ชาติรี เขาก็ชอบด้วย คนอินเดีย แต่ว่าเราก็ไม่รู้ว่าเขาคิดยังไงเหมือนกัน เขามองเราแบบ โห...มองแบบอย่างแล้วตาเขาจะโตๆ นะ เราก็อะๆ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย น่าเสียดายเวลาเราถ่ายรูปคนอินเดีย

พี่ชาติรี อืม

ลุงอ้อย มันจะมีพวกที่แบบ เอ่อ ยินดีอยากให้ถ่ายแต่สีหน้าเหมือนไม่ชอบ

พี่ชาติรี ครับใช่ เราเดาไม่ได้เลย

ลุงอ้อย เรามิวีธีที่แปลกเหมือนกัน คือลุงมีกล้องตัวนึงเวลากดชัตเตอร์ไม่มีเสียง เราก็อ้อยไว้อย่างนี้เลย แล้วก็ดูอย่างแล้วก็กดไปๆ ด้วยความที่กลัวว่าเขาจะไม่พอใจ แต่ปรากฏว่าเขาอยากให้ถ่าย เห็นแล้วแบบถ้าเขารู้ว่าเป็น

กล้องเขาจะ...อย่างนี้เลย (ท่าทางประกอบ)

พีชาตรี ใช่ๆ

ลุงอ้อย เรื่องจริงนะ อันนี้เขาคงไม่มีทำที่อะไรนะ กลับอีกพวกนี้ถ่ายใช่ (ท่าทางประกอบ) อันนี้เป็นประสบการณ์ที่มีนะ

Hatch-U แล้วมีต้องให้ไหมคะ

ลุงอ้อย เราไม่ได้มี ถ้าให้โอโหไม่รู้

Hatch-U มาเติมเลย

ลุงอ้อย แล้วก็อย่างเด็กๆ เขาจะเรียกเรา อาจารย์ๆ เหมือนเราเป็นอาจารย์ แต่อาจารย์มันคงไม่ใช่แปลว่าอาจารย์หรอคะ เด็กๆ เขาก็จะเรียกอาจารย์ แล้วก็ขอตั้งค์เรา

พีชาตรี อืม

พีฝน แต่ที่เราไปเจอเหมือนเป็นความเชื่อของศาสนาด้วยนะคะ

พีชาตรี ครับ

พีฝน เขาแบบว่า คือถ้าสมมติว่าเราไปถ่ายเขานะ เขาจะเชื่อว่าวิญญาณเขา ออกจากร่างอย่างเนี่ย เขาก็เลยจะมีห้าม ห้ามไปถ่ายคนในย่านนี้

พีชาตรี อาจจะเป็นพวกที่เขาเคร่งในเรื่องศาสนามาก

พีฝน ใช่ๆ ก็ต้องฟังเขา

พีหญิง แล้วอย่างนี้ก็ต้องมีข้อเหมือนเราเองก็ต้องศึกษา

พีชาตรี เราต้องศึกษาแล้วก็ทำความคุ้นเคยกับเขามากๆ ต้องตีสนิทถ้า คุณต้องการภาพพวกนี้ คุณต้องเข้าไปแบบต้องหาวิธีนะ มันเหมือนกับถ่าย สัตว์ เราต้อง...

พีฝน ต้องเนียน

พีชาตรี คนก็เหมือนกันเลยทุกอย่าง เราเข้าไปถึงตัวเขาได้ยังไง ใช่ไหมฮะ

Hatch-U แล้วมีไหมคะ แบบว่าพอรู้ตัวว่าจะโดนถ่าย แล้วกลายเป็นเขา เกร็งหรือว่ามีปฏิกิริยาอะไร

พีชาตรี โอโหเยอะมาก ประจำ

พีหญิง คนไทย อย่างคนไทย

พีชาตรี เป็นเรื่องแบบว่าเห็นบ่อยๆ อยู่แล้ว แต่ด้วยความที่เราถ่ายรูป

มาระดับหนึ่งจะเริ่มเรียนรู้ว่าวิธีที่จะดีที่สุดที่จะได้ภาพ โอเคผ่อนคลายที่สุด เอาว่าเป็นภาพที่ผ่อนคลายที่สุดมันสัมผัสได้ดีที่สุด แต่ว่ามันหมายความว่า เราต้องทำงานมานานมากระดับหนึ่งเลย เพราะอย่างเราไปถ่าย ก็จะมี ยังไม่รู้ว่าจะทำยังไงให้เขารู้สึกผ่อนคลายใช่ไหม เหมือนกับถ้าเป็นอาชีพมันคือ professional ระดับหนึ่ง ในงานถ่ายภาพก็ต้องใช้เวลา ยิ่งโดยเฉพาะการใช้ฟิล์ม จะยิ่งยากกว่าการใช้ดิจิทัลเพราะถ่ายดิจิทัลพอรูปมันแข็งปั๊บเรารู้เลยว่า เอ้ย รูปมันแข็งลบทิ้งวิ่งไปถ่ายใหม่ๆ แต่ว่าฟิล์มไม่ใช่อย่างนั้น ต้องรอการล้างการ print มาดู เอ้ย มันไม่ได้แล้วเราจะทำยังไงดี ก็จะต้องมานั่ง คิดใหม่ใช่ไหม ถ่ายฟิล์มก็ต้องใช้เงินอีก ซื้อฟิล์ม ล้างอีก แต่จริงๆ แล้ว มันดีสำหรับการพัฒนาของตัวเองที่สุด

พีหญิง การพัฒนาทักษะ

พีชาตรี ดีต่อการพัฒนาต่อคุณที่สุด ดีกว่าดิจิทัลมากๆ ข้อแนะนำถ้ามีโอกาสนะ แต่ว่าก็เป็นเรื่องของแต่ละคนฮะ แต่ว่าทุกวันนี้ผมก็ยังถ่ายฟิล์ม อยู่เหมือนเดิม ก็ยังใช้วิธีเดิมยังวัดแสงพลาตอยู่เหมือนเดิม ยังพลาตอยู่เหมือนเดิม บางทีคิดว่าทำอย่างนี้แล้วสิ้นเปลือง แต่การสิ้นเปลืองมันทำให้ มันเกิดการพัฒนา

ลุงอ้อย ก็ลองทำพฤติกรรมฟิล์มก็ได้นะโดยดิจิทัล โดยไม่ดู (หัวเราะ) แล้วก็กลับมาดู เอ้ย มันไม่ได้นี่หว่า เลียนพฤติกรรมไป

พีชาตรี ครับ แต่ว่าดิจิทัลมันดีนะผมว่า เพราะว่าเวลาทำงานพาณิชย์ มันดีที่แบบว่าเสร็จแล้วลูกค้าแฮปปี้เห็นงาน แล้วเราก็กลับบ้านนอนหลับสบาย ใช่ไหมฮะ รองานต่อไป อีกเดือนนึงพุงนี้รีเปลา่มีงานอีก แต่ถ้าเป็นฟิล์มถ่ายเสร็จปั๊บ ขึ้นตอนไปล้างก็ต้องตัดคลิกเทสต์ก่อน ตัดเทสต์ว่าแสง ได้ไหม ต้องเสี่ยงตัดหัวฟิล์มซึ่งก็จะเสียรูปไปอีก โอโห รูปที่ดีที่สุดกลายเป็นรูปที่ถูกตัดล้าง

แต่ว่าการที่พอมาถ่วงเวลาหนึ่งคุณเรียน
รู้ขนาดนั้นแล้วการผิดพลาดก็จะน้อยลงๆ

แต่ไม่ใช่ว่าคุณจะไม่ผิดพลาดอีกนะ ก็ยังมีอยู่เหมือนเดิม คือก็ต้องเรียนรู้ไปจนตาย ใช้นะ ถ้าคุณจะถ่ายภาพนะ ผมเชื่อว่าทุกอย่างก็เหมือนกันแหละ ต้องเรียนรู้กันตลอดนะ

ปาน แล้วอันนี้ใช้ฟิล์มรีเปล่าคะ

พีชาตรี พวกนี้ใช้ฟิล์มหมด ดูอะไรกันดี...ญี่ปุ่น ที่เมืองชื่อฟูกุโอกะ

ลุงอ้อย นั่นเรืออะไร

พีชาตรี ท่าเรือครับ

Hatch-U ขอคู่อีกทีได้ไหม

พีชาตรี อ่ะ

Hatch-U แล้วไปยืนอยู่ตรงไหนล่ะ

พีชาตรี ลอยอยู่บนอากาศ (หัวเราะ) อยู่ข้างบนลมแรงมาก

พีหญิง เป็นหอเหรอคะ

พีชาตรี ใช่ๆ มันเป็นหอ

พีหญิง หอนี้ใครขึ้นไปก็ได้เหรอคะ

พีชาตรี ให้เจ้าหน้าที่พาขึ้นไปด้วย พอตีผมเห็นแล้วก็อยากได้ซื้อต่อนี่อะไรอย่างนี้ เจ้าหน้าที่ที่ไปทำงานกับผม คือผมไปทำงานจะมีเจ้าหน้าที่ติดไปด้วย 2 คน ขับรถ 1 คน แล้วก็คนที่เป้นพูดภาษาญี่ปุ่น

พีชาตรี บ้านเราก็มีเนอะ เป็นที่กำลังเปิดให้เป็นเมืองท่องเที่ยว ใช้นะ คุณบ้าหรือว่าคุณยายไม่รู้ฮะ เดินเข้ามาในบ้านแล้วผมนั่งอยู่ข้างในพอดีแบบจังหวัดนั้นเลย แล้วเขาก็งง งงบ๊ีบเขาก็ยิ้มให้เราไง เราก็ตีใจ (หัวเราะ) แต่จังหวัดแสงมันดีมาก จังหวัดนั้น อันนี้น่าจะบ่งบอกถึงญี่ปุ่นเนอะ ปลา

ดิเบเนอะ

พีหญิง นอกจากที่เราจะดูเรื่อง เราอาจจะใช้ความรู้สึกของเราดูด้วยก็ได้ นอกจากดูเรื่องอาจจะลองดูว่าดูภาพแล้วเรารู้สึกใช้ใจเรียนรู้กับเหตุผลที่แสดงออกมาอย่างไร

พีชาตรี อืม

ก๊ สวยเนอะ

Hatch-U ข้างหลังเป็นภาพอะไร

พีชาตรี เป็นภาพของเมืองยุคเก่าของเขาอะ ผมถ่ายเก็บเอาไว้ คุณลุงเป็นคนทีพูดภาษาอังกฤษดีมากพูดเป็นสำเนียงอังกฤษโดยที่ไม่เคยไปอยู่อังกฤษเลย เขาทำงานกับคนอังกฤษที่ไปอยู่ในที่นั่น เมื่อก่อนนะครับ แล้วสนิทกันมากเลยไปบินด้วยกัน เมื่อดูด้วยกันอะไรอย่างก็ว่ากันไป ชื่อเมืองว่าโมชิโตะ อันนี้คือเมื่อกี้ที่เขาเดินเข้ามาใช้นะ ภาพเมื่อกี้คือมองเข้ามา อ้าว อะไรประมาณอย่างนี้ใช้นะ ผมก็กด 2 ที ปู๊ๆ แล้วมันโชคดีที่ทันได้เลย

พีหญิง อันนี้ขึ้นอยู่กับจังหวะและโอกาสด้วยเนอะ

พีชาตรี แสงแบบได้เลยอะไรอย่าง แบบแหม่มมัน (หัวเราะ) โชคดีนะ

พีแบด มีน้องสงสัยคะ

Hatch-U แบบว่าการสร้างรูปมันจะต้องปรับอะไรก่อนรีเปล่าคะหรือว่า

พีชาตรี ทุกอย่างที่ผมถ่ายเป็นแมนนวลหมด แสงอะไรต้องถ่ายคือหน้ากล้องอะไรต่างๆ นานา เป็นทักษะที่เราไประดับหนึ่งหรือระยะนึงเราจะเริ่มรู้ว่า แสงมันจะวิบยังงั้นมันจะอะไรยังงั้น แต่ว่าที่บอกก็คือว่า message ของมันมากกว่าภาพใช้นะ ว่าในภาพนั้นมีอะไรบ้าง

(manual / ถ่ายภาพโดยปรับค่าต่างๆ ของกล้องด้วยตัวเอง)

พีแบด อย่างรูปผู้หญิงเมื่อกี้ รูปที่เดินเข้าบ้านได้จังหวัดพอดี คือที่กำลังจะถ่ายอะไรอยู่รีเปล่า

พีชาตรี ผมไปถ่ายอย่างอื่น แต่ว่าบังเอิญเห็นเหลียวมาคุณบ้าเข้ามาพอดีตรงนี้ ผมก็เลย...มันเร็ว ทุกอย่างเกิดขึ้นโดยที่เราไม่ได้นึกไว้

Hatch-U ที่ถ่ายแมนนวลนี่คือวัดแสง

(Medium Format)

พีชาตรี ทุกอย่างครับ มันอยู่ในตัว เป็นกล้องฟิล์ม แล้วผมใช้มีเดียมฟอร์แมทด้วยไง มันเดาเอา

พีทิง คือไม่รู้เทคนิค

พีชาตรี มีเดียมฟอร์แมท เป็นฟิล์มใหญ่ขึ้น เป็นแบบแผ่นซีทใหญ่ขึ้น เพรมนั้นจะแบบ 6x7 หรือ 6x6 ซม.

ปาน เหมือนกับใช้แสงธรรมชาติ

พีชาตรี ธรรมชาติหมดเลยอะ ไม่มีแสงเซตเลยในนั้น

พีชาตรี เขาแต่งตัวเหมือนคนญี่ปุ่นผู้ต้ออะไรสักอย่างซึ่งหายากมากแล้วนะ แล้วใจดีด้วย

พีชาตรี โอเคอันนี้ก็เล็ก ๆ น้อย ๆ มีผสมจากจีนบ้างแล้วก็ที่เขมรบ้างนะครับ

พีแบค มันเป็นไม้เหรอคะ

พีชาตรี ประตูป่าอะ

พีแบค เหมือนไม้ไผ่

พีชาตรี เป็นบานไม้ ผมไม่ค่อยแน่ใจ มีใครเข้าใจภาษาจีนรีเปล่า เป็นกีฬาเหมือนกับคนจีน คล้ายๆ คริกตีบ็อกแล้วต้องให้ลอร์ดรู้ ไซ้ไหมอะ ผมจำชื่อไม่ได้เหมือนกัน เพราะเป็นเหมือนสมาคมของคนแก่ที่เขาเล่นกัน

นิว รูปนี้ก็สวย

พีชาตรี เป็นวัฒนธรรมของชาวจีน

Hatch-U ทำอะไร

พีชาตรี กำลังอ่อยเลยนะ ทานอาหาร บะหมี่อะ

Hatch-U กำลังคิดว่าเขาทำอะไรกัน นั่งยองยองเหลาด้วย ถ่ายตรงไหน ไปยืนตรงไหนคะ

พีชาตรี ยืนบนสะพานสะพาน เดินไปพอดีสะ นี่รูปอะไรก็ไม่รู้ที่ตลาดในเขมร

พีหญิง ภาพมือเมื่อกี้หลอนๆ

พีชาตรี อันนี้ที่เขมร ที่เสียมเรียบ พระนครวัด ตอนนั้นผมมีโอกาสได้ไปกับสมเด็จพระเทพฯ โชคดีคือจริงๆ ไปทำงานให้โรงแรมโซฟิเทล ที่เขมรที่เสียมเรียบ ที่เขาโดนไฟที่เขามีเรื่องวุ่นวายพวกเขมรเผาโรงแรมเขาต่างๆ นานา ไปทำงานแล้วพระเทพฯ ท่านเสด็จพอดิ ก็เลยติดเสด็จพระเทพฯ ไปเข้าไปพระนครวัด แต่ว่าผมไม่ค่อยสนใจถ่ายพระนครวัดเท่าไร ชอบมาถ่ายตลาดซะ

พีชาตรี อันนี้ที่ก๊วยหลิน จีน หลักๆ คนไปก๊วยหลินก็จะถ่ายพวกภูเขาที่มันเยอะอยู่เต็มข้างหน้า เป็นภูเขาเป็นแหลมเลย

อันนี้ดูซะ วันนี้รวยแล้ว ฮ่าฮ่า

คือจริงๆ แล้วรูปพวกนี้คือขอถ่ายหมด เซ็ตที่เห็นคนตรงนั้นนะอะ

ผมขอเขาถ่ายหมดเลย ขออะ

เต๋ ใช้กล้องยี่ห้ออะไรครับ

(Hasselblad) (Mamiya)

พีชาตรี ผมมีฮัสเซลบลัดกับมามิยาครับ

เต๋ แล้วอันนี้ใช้กล้องอะไรอะ

พีชาตรี อันนี้ใช้ฮัสเซลบลัดครับ ฮัสเซลบลัดเป็นสีเหลี่ยมจัตุรัส โซล์ฟิล์มมีสีเหลี่ยมผืนผ้ากับสีเหลี่ยมจัตุรัสใช้ใหม่ซะ

อย่าปล่อยให้ผมพูดคนเดียวนะอะ (หัวเราะ)

พีชาตรี อันนี้เป็นทหารเขมรนะ

ลุงอ้อย เต๋ยวลุงขอแชร์นะครับ บางทีคงประกอบไปด้วยส่วนหนึ่งที่เป็นเทคนิคแล้วก็อุปกรณ์ แต่ส่วนสำคัญได้เกริ่นไว้แล้วว่าสิ่งที่ถูกถ่ายมันบอก

อะไรเรา ใช้ใหม่ซะ แต่ขณะเดียวกัน พอเราสวมวิญญาณเป็นช่างภาพ เรามักมาติดกับเรื่องของเทคนิคบ้าง วิธีการบ้าง ในฐานะของผู้ผลิตก็จะมารู้สึกเกี่ยวข้องกับไอ้เรื่องพวกนี้ ที่มันเรื่องเดียวไม่พอใจ มีเทคนิคยังไง

กล้องจะวิเศษขนาดไหน แต่สิ่งที่ถูกถ่ายไม่ได้บอกอะไร ก็ไม่ได้มีประโยชน์ ใช้ใหม่ซะ เพราะฉะนั้นเหมือนเอากล้องที่ดีที่สุดถ่ายบนท้องฟ้าหน้าหนาวซึ่งมันไม่มีเมฆไม่มีอะไรเลย ออกมาเหมือนถ่ายผนังต้นๆ อย่าง เราก็ควไม่จำเป็นหรอกนะที่จะต้องไปหาก้องที่มีคุณสมบัติพิเศษต่างๆ นานา ความชัดความละเอียด ความต่อสู้กับแสงได้ทุกบรรยากาศ ไม่มีความจำเป็นอะไร สิ่งที่เราอยากจะได้ก็คือ วันนี้ ถ้าเราเห็นสิ่งที่ถูกถ่ายแล้วรู้สึกโดนหรือในภาษาพวกเรา เอ้ย! มันโดน เราหาตรวนัน นะครับ

ปาน จะบอกว่ามันก็เหมือนเป็นเทคนิคในกล้องอะไรดีๆ มันก็เหมือนเป็นตัวช่วยให้เราสื่อความหมายของภาพที่เราต้องการจะพูดออกมาให้คนดูได้ละเอียดมากยิ่งขึ้น

พีชาตรี อืมๆ

ลุงอ้อย ใช่ๆ อันนั้นเห็นด้วย ก็ถึงบอกว่าในสองส่วนแต่ถ้าเรามาเห็นน้ำหนักให้กับเรื่องเทคนิคอะไรแล้วเราจะไป เราจะไม่เห็นในสิ่งที่เราจะถ่าย

พีชาตรี ใช่ๆ มันจะพลาดไง

ลุงอ้อย มันก็ไม่ได้ช่วยไง

พีชาตรี ผลที่ควรจะเป็นไปอย่างนี้ใช่ไหมอะ หรือว่าเราไปยึดติดกับตรงนั้นเกินไปเองอย่างมันก็ทำให้เรา...

ลุงอ้อย มันไม่ใช่ที่จะใช้แมนวลหมดเลยหมายความว่า เหมือนเป็นทักษะประสบการณ์นะ ใต้ตรงนี้หน้ากล้องมันจะเปิดเท่าไร สปีดเราจะใช้เท่าไร (Shutter speed / ความไวหน้ากล้อง) ตรงนี้มันเป็นเรื่องประสบการณ์กับที่เคยผ่านมามีทักษะตรงนี้ รู้ว่าเห็นบัพอย่างมีบางคนทีลุงรู้จัก เขาเรื่องถ่ายคนมันไปขอเขาอีกที่ไม่ได้ใช้ไหม มันก็ต้องแบบ เฮ้ย แสงประมาณนี้จะไรอย่าง

พีชาตรี ครับๆ

ลุงอ้อย ถ้าสมมติว่าคุณถ่ายคนเมื่อกี้ที่เดินเข้ามาในร้านที่โผล่เข้ามาในร้านนะ สมมติว่าเป็นประสบการณ์ลุงน่าจะอาจจะไม่ได้เห็นหน้าแกเลย

พีชาตรี (คิดตาม) อืม

ลุงอ้อย อาจจะเป็นแบบเห็นแต่ข้างหลัง (หัวเราะ) ใช่ไหม อย่างเนื่องจากว่าประสบการณ์ของเรานั้นเรื่องของแมนวลหรือว่าเรื่องระบบที่มันเป็น analog เราก็อาจจะยังไม่มีประสบการณ์ก็ต้องการประสบการณ์นั้นๆ เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็อย่าเพิ่งไปกังวลกับมันมากนัก

พีชาตรี อืม เราไม่ต้องไปสนใจตรงนี้แต่ว่าเป็นเพราะว่าเวลาที่ผมทำงานมามันเป็นเวลากระยะหนึ่งแล้วที่ผมควรจะ...

ลุงอ้อย เรียนรู้

พีชาตรี เรียนรู้แล้ว แต่ยังไงผมก็ยังบอกว่าไอ้ไอโซคิตจิงเลย ทุกวันนี้ก็ยังมีไอ้ไอโซคิตจิงเลยที่ได้นี้ ไอโซคิตจิงเลยที่ได้ภาพนี้ มันเป็นอย่างนี้ต่อไปใช่ไหมอะ ในที่สุดเราได้ภาพคุณป้าที่ญี่ปุ่นเมื่อกี้แบบโซคิตามากเลย อย่างวันนี้เราก็มีความสุขละ ไอ้ที่ถ่ายมาทั้งหมดอาจจะมีความสุขรูปเมื่อกี้รูปเดียว ใช่ไหมอะ

พีชาตรี จะเอาที่ภูเขียวให้หน่อยๆ ดู ดูไหม ที่เราไปถ่ายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมกันนิดนึง

พีแบค ดีค่ะ น้อยๆ เคยไปภูเขียวกันมาแล้ว

พีชาตรี ครับ แต่ถ้างานถ่ายภาพถ้าแล้วเราไม่มีเงื่อนไขของการที่จะต้องอยู่กินมันน่าจะดีอะ คือเราออกไปถ่ายได้แบบสิ่งที่เราต้องการเท่านั้น แต่ผมโซคร้ายรีเปล่าก็ไม่รู้ ยังทำไม่ได้ตอนนี้ก็หวังว่าสักวันนึงเราจะมีโอกาส

เราไปกันช่วงไหนอะ

ลุงอ้อย ก็ก่อนอะ ก่อนฝนนะอะ

พีชาตรี นี่คือเขาเผา เผาเพื่อให้เกิดการ...

ลุงอ้อย ตรงที่พวกเราไปนั่ง

พีหญิง ตรงทุ่งกระมัง

ลุงอ้อย เออ ตรงทุ่งกระมัง

พีชาตรี นี่คือเจ้าหน้าที่เขาเผาใช่ไหม จำได้อยู่

ลุงอ้อย เขาเรียก ชิงเขา ไม่ใช่ ชิงไห่ (หัวเราะ)

พีชาตรี เพื่อให้เกิดใบไหมเพื่อสัตว์จะได้กินใช่ไหมอะ นี่ทุกคนก็ถ่ายช็อตนี้กันนะอะ

Hatch-U นี่คือเขาเผาไปรียังคะ

ลุงอ้อย เผาแล้ว

พีชาตรี ครับ

Hatch-U ที่ดำๆ คือเผาแล้ว

ลุงอ้อย ใช่ๆ ที่ตอนเราไปนั่งยังเขียวใช่ไหม

พีชาตรี อ้อ ไปที่ไหนบ้าง

ลุงอ้อย หมดเลย

พีชาตรี อ้อ

พีหญิง เส้นเดียวกับที่เราไปเดินรีเปล่าคะลุง

ลุงอ้อย อันนี้ตรงแค่บนถนนอะ

Hatch-U อันนั้นลูกค่าง

พีหญิง พีชาตรีคะ เดี่ยวจะลงเทคนิคเล็กๆ น้อยๆ ในภาพอะ จะดูว่าที่เห็น

ภาพแบบว่าจังหวะประมาณ ใจที่คิดว่าควรจะมีปรับเพราะว่าที่ถ่ายแมนนวลหมดใช้ใหม่คะ

พีชาตรี แมนนวลเหมือนกัน แต่ว่าเป็นกล้องดิจิตอล ถ่ายระบบแมนนวลเพราะว่า...

พีหญิง ที่ว่าปรับแสงปรับอะไรเอง

พีชาตรี ครับ คือผมสังเกตเห็นว่าเวลาถ่ายกล้องดิจิตอล เราถ่ายระบบโหมดที่เป็นออโต้กับแมนนวลมันจะได้ภาพไม่เหมือนกัน มันมีติแบบแมนนวลมันจะดีกว่า

พีหญิง มันมีเรื่องของมิติ คือความชัดลึกชัดตื้นอย่างนี้ใช้ใหม่คะ

พีชาตรี ใช่ครับ คือแสงจะต่างกัน ผมไม่เข้าใจเหมือนกันนะ สังเกตนะเวลาถ่ายออโต้ภาพจะแข็งกว่าถ่ายในระบบแมนนวลอะ

Hatch-U อันนี้ตัวอะไร อ้อ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เขาเปลี่ยนชื่อแล้วนะ

พีชาตรี อ่า วรรณุครับ (หัวเราะ)

พีหญิง วรรณุจะโกรธรีเปล่า

Hatch-U (ส่งเสียงฮือฮาอีกรอบ)

ลุงอ้อย เอ้า อยู่ในทำนอง (หัวเราะ)

พีชาตรี อันนี้ก็คือช่าง

ลุงอ้อย ภาพนี้เมื่อก่อนเคยติดอยู่ในห้องอาหาร

พีชาตรี อ้อ นี่ปลดออกแล้ว (หัวเราะ)

พีชาตรี อันนี้

ลุงอ้อย ตัวเดียวกันอะ ตัวเดียวกัน แต่ว่าเสียงซัดเตอร์ซึก 10 กล้อง ตัวช่างหนีเลย

พีชาตรี แต่ว่าของผม ผมจะปรับโทนอีกแบบนึง ไอ้โห ก็ที่คนนะวันนั้นไปกันรวมเจ้าหน้าที่ด้วย

ลุงอ้อย เรือลำนั้น

พีชาตรี ที่ผมปรับโทนเพราะว่าผมชอบความเขรอะความอะไรของเขา อย่าง

(auto / การถ่ายภาพที่กล้องคำนวณค่าต่างๆให้อัตโนมัติ)

(earth tone / โทนสีธรรมชาติออกน้ำตาลๆ)

นี่ใช้ใหม่อะ ชอบอะ มันเป็นเอิร์ธโทน มันรู้สึกอย่างนั้นละลองๆ ดูอย่างนี้อะ บางที่เป็นรูปที่ง่ายมากเราทุกคนเราก็ถ่ายกัน บางทีผมมองอีกลักษณะหนึ่งเราลองดูอะไรอย่าง เอ้ย ดิจิตอลมันจะตายนี่ละนะ ปรับแล้วให้ความรู้สึกอีกแบบนึง แต่ก็ช่างที่ชี้แจงมั้ง เหนงที่สุดละ

ลุงอ้อย เขาไม่มีเพื่อน

พีชาตรี เออ เขาไม่มีเพื่อน แต่น่าสงสารนะ รู้สึกตอนที่ถ่ายน่าสงสารเขาเนอะ เขาเหงาเดินอยู่

พีซัง คือจะบอกว่าช่างตัวนี้ไม่ได้อยู่ในฝูงเขา

Hatch-U เขาเป็นใครคะ

พีแบค เป็นเจ้าหน้าที่หรือว่าเป็นชาวบ้าน

พีชาตรี เป็นชาวบ้านที่เข้าไปหาปลา

Hatch-U ไอ้โห (ฮือฮาอีกรอบ)

ลุงอ้อย คนที่พายเรืออยู่เมื่อกี้ใจ (หัวเราะ) ชาวบ้านคนนี้เขากำลังหาปลาอยู่

พีฝน ลุงทำหน้าที่อย่างนี้ด้วย

พีชาตรี อันนี้แอบถ่าย ไม่ได้ขออนุญาต

พีหญิง ถ้าเป็นภาพคนอย่างนี้ ซัดเตอร์กับ f-stop ใช้รีเปล่าคะ

พีชาตรี ครับ

พีหญิง ที่ 2 อย่าง อย่างสมมติเราอยากได้ภาพสักประมาณนี้ ถ้าพูดถึงแล้วประมาณเท่าไร ยังไง

พีชาตรี คือ f-stop ตัวนี้น่าจะอยู่ที่ประมาณ 4.5 เพราะว่าภาพมันจะเห็นความชัดอยู่แค่ตรงนี้เท่านั้นเอง ใช้ใหม่อะ เพราะว่าผมไม่แน่ใจว่าถ้าหมดลุงอ้อยจะดูดีไหม (หัวเราะ) ไม่แน่ใจอะก็เลย

ลุงอ้อย รู้สึกว่าชาวบ้านคนนี้จะดูดีนะ (หัวเราะ)

พีชาตรี ก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน แล้วก็เลยให้ซัดอยู่บริเวณแถวๆ นี้ ตอนผมถ่ายผมนึกถึงลุงอ้อยเวลาเขา...

ลุงอ้อย สิ่งที่ดีที่สุดที่จะถูกถ่าย (หัวเราะ) คือตรง...

พีชาตรี ตอนที่ถ่ายเรารู้สึกว่าลุงอ้อยเป็นคนที่มีเรื่องราวเยอะ มีวิธีการถาม

คำถาม มีวิธีการที่จะพูด ความคิด ผมคิดว่าพอผมลองโพกัสแค่ตรงนี้ มันใช่เลย สัมผัสได้ แล้วก็ตาเขาก็ ใช่ไหม

พีหนิง แต่ว่าพอถ้าเป็น f-stop มันประมาณ 4.5

พีชาตรี ครับ ต้องกว้างที่สุดเท่าที่จะกว้างได้ สปีดก็อาจจะแล้วแต่แสง สถานการณ์แสงตอนนั้นมันมีเท่าไร โกลัจะพลบค่ำแล้ว ถึงได้แสงสีแบบนี้เพราะว่าเป็นพระอาทิตย์ช่วงใกล้จะตกแล้ว มันสอดพอดีช่องมันมาพอดี

Hatch-U ดูดีเลย

พีฝ่าย สมมติเราจะถ่ายรูปอะไรสักอย่างหนึ่ง เราต้องรู้ก่อนไหมว่าภาพที่เราจะถ่ายออกมาจะสื่ออะไรไปเล่าหรือเราอยากจะบอกอะไรบ้าง

พีชาตรี คิด จำเป็นต้องคิด ผมคิดตลอดเวลาคือตื่นมาก็คิดเลย คิดทุกอย่างเวลาเลย ทุกวันนี้ก็ยังคงคิดเหมือนเดิมว่าวันนี้จะทำยังไงดี ก็คิด คุณก็ยังตั้งใจคิดตลอด เรื่องงานถ่ายภาพนี่คิดไม่มีจบสิ้น

พีหนิง เหมือนพีเป็นกล้อง กล้องเป็นพีเลยนะ

พีชาตรี สงสัยเราเกิดมาอย่างนี้ละมั้ง

ลุงอ้อย เหมือนกับลุงชาติ พอเป็นอาชีพแล้วใช่ไหม มันจะต้องคิดตลอดเวลา บางทีอาจจะเหมือนว่ามองหน้าบับเบิ้ลนี้อาจจะคิดถึง f เท่าไหร่

พีชาตรี อ่า (หัวเราะ)

พีฝน แล้วอย่างนี้รู้สึกว่ามันแบบมันกรอบตัวเองรีเปลาอะ

พีชาตรี กรอบตัวเองไหม แต่มันวิธีของเรา ถ้าเรากรอบตัวเองแต่เราไม่คิดแบบกรอบตัวเอง เราพยายามถ้าผมมีกรอบผมอาจจะไม่มาที่นี้ก็ได้ไม่รู้ละ ผมอาจจะไม่นั่งมอเตอร์ไซค์ก็ได้ ผมอาจจะไม่นั่งรถเมย์ก็ได้ ถ้าเรามีกรอบของเราอะไรอย่าง แต่ผมไม่มีตรงนั้นงั้นงั้น ผมไม่คิดว่าการถ่ายรูปจำเป็นต้องดีโฟนว่าคุณต้องถ่ายนางแบบนะ แต่จริงๆ แล้วการถ่ายนางแบบมันง่ายกว่าการถ่ายคนทั่วไปด้วยซ้ำไป มันง่ายมากงานถ่ายแพชั่นไม่รู้สำหรับผมมันง่ายเลย ผมจะกำกับนางแบบให้ทำอะไรก็ได้เลยแบบง่ายๆ แต่ผมไม่อยากไปพิสูจน์ตัวเองในเรื่องพวกนั้น มันเสียเวลาสำหรับผม ผมเอาเวลา

มาทำแบบนี้ดีกว่ามาอยู่กับสิ่งแวดล้อมมาทำความสวยงามแบบนี้ดีกว่า ผมคิดอย่างนั้นนะอะ ผมทำงานกับนางแบบที่ดังๆ เกือบทุกคนแล้ว อืม เมทินี กิ่งโพยมอะไรก็ทำถ้ามหาหมดแล้ว ถ่ายเพราะว่าตอนแรกก็คิดว่าเทรีเปลา ถ้าไปอยู่กับคนที่โด่งดังแล้วทำให้เราสามารถยกระดับให้ตัวเรา ตอนนั้นผมคิดอย่างนั้นงั้นงั้น แต่ว่ามีอยู่วันหนึ่งที่ผมไปทำงานสารคดีมากขึ้น แล้วผมคิดว่ามันไม่ใช่อย่างนั้นเลยจริงๆ แล้วอาจเป็นเพราะว่ามีเดีย ผมก็ไม่อยากพูดมากเพราะมีเดียบ้านเราทำให้คนคิดไปว่า การที่จะเป็นช่างภาพที่ดีต้องถ่ายแพชั่นต้องถ่ายคนดัง

ผมเคยถูกบอกว่า คุณต้องทำพอร์ตที่เป็นคนตัวๆ คนถึงจะได้เห็นคุณได้รู้จักคุณอะไรอย่างนี้ แต่ผมก็ต่อต้านสิ่งนี้ตลอด ผมว่าการที่คุณจะถ่ายเป็นช่างภาพที่ดีคุณต้องถ่ายคนที่คุณไม่เคยเจออะไรอย่างนี้ แล้วคุณถ่ายออกมาได้ดี นั่นคือคุณค่ามันอยู่ตรงนั้นมากกว่า

ผมถ่ายนางแบบพวกเขารู้ว่าเขาจะต้องโพสตัวยังไง เขารู้ว่าบอดีเขาเป็นยังไงเขารู้อยู่แล้ว เขารู้มาจากบ้านเขาแล้วเขาจะเขาจะไม่ฟังเราด้วยซ้ำไป ถ้าเราไม่ใช่ช่างภาพต่างๆ นี่คือวิธีการทำงานในเมืองไทย แต่ถ้าเป็น...โทษที่ไม่อยากเอ่ยมาก อังกฤษที่ผมไปทำงาน เอ่อ ผมเคยเทรนเป็นช่างภาพแพชั่น ผมจ้างช่างภาพแพชั่นคนฝรั่งเศสให้มาเทรนผม ให้ถ่ายแพชั่น นางแบบต้องชื่อช่างภาพเท่านั้น ช่างภาพจะเป็นตัวเดียวที่ไต่เร็คท์ทุกอย่าง ช่างภาพจะบอกว่าผมจะถ่ายอย่างนี้ผมจะถ่าย story นี้ แล้วสไตลิสต์จะต้องใส่เสื้อผ้าให้นางแบบยังไง อันนี้ไม่ใช่หน้าที่ของผม คุณเป็นสไตลิสต์คุณต้องรู้ ผมไม่

จำเป็นต้องแต่งตัวแฟชั่น ผมไม่รู้จักรักแฟชั่น ผมไม่สนใจแฟชั่น ผมจะใส่รองเท้าแตะก็ได้ ผมจะใส่รองเท้าอะไรก็ได้ แต่ว่าผมรู้ว่าช็อคนี่มันเป็นช็อคที่ดี มันบ่งบอกเอาไว้ แต่ว่าไม่รู้ว่าการจะใส่ยังไง ผมไม่ใช่คนอย่างนี้ไง แต่ว่าบ้านเราทำมันคนละเรื่องกันเลย คือสไตลิสต์จะเป็นคนบอกให้ช่างภาพทำอย่างนี้ๆ ลูกค้าจะบอกให้ช่างภาพถ่ายอย่างนี้ๆ ฮะ

พีฝน ตัวอะไรนะ

Hatch-U กวาง

พีฝน รูปก่อนหน้าเมื่อกี้

พีเบค กวาง

พีหญิง กวางก้มอยู่

พีฝน นั่นก็กวางเธอ

พีชาตรี ครับ

แป้ง ที่บ้านเรียกอะไร

พีฝน ม้า (ตอบชัดเจนมาก)

ลุงอ้อย กวางมันก็มีหลายพันธุ์ อย่างที่เราเห็นที่ทำการอุทยานฯ เรียก กวางทราย

พีชาตรี อืม

Hatch-U อ้อ

ลุงอ้อย ที่ทุ่งกระมังเขาเรียกเนื้อทราย ขนาดเล็กกว่าแต่อันนี้กวางม้าหรือ กวางป่า บางคนก็เรียกกวางเถื่อน คือขนาดตัวมันจะใหญ่แล้วมันจะหยาบ

Hatch-U มันเหมือนกระทิง หน้ามันเหมือนกระทิง

พีชาตรี อืม ผมไม่แน่ใจว่าแผลเขาเกิดจากอะไรนะ

ลุงอ้อย มันเป็นลักษณะเฉพาะ เขาเรียกเป็นเรื้อน โรคเรื้อน

พีชาตรี อ้อ

ลุงอ้อย เรื้อนกวางที่เราใช้เรียกนะ แต่ว่ามันจะเกิดแค่ตรงนี้เท่านั้นนะ เกือบทุกตัว

พีชาตรี อ้อ ก็เลยชอบช็อคนี้เพราะว่ามัน..เนอะ

พีชาตรี จะดูช็อคที่เป็นนางแบบใหม่ฮะ

พีหญิง ดูคะ

พีชาตรี อ๊ะ เอาอะไรดีซิง

พีซิง ฟลอเรนซ์

พีชาตรี ฟลอเรนซ์ แฟชั่นพวกนี้ที่ผมถ่ายมันนานมากแล้ว ผมทิ้งไปเกือบ 10 ปีแล้ว เมื่อก่อนแมกกาซีนในเมืองไทยพวก ELLE, ELLE DECOR เขามาเปิดตัวปั๊บ เขาจะต้องจ้างผมให้ไปถ่ายเซตแรกๆ Seventeen , Cleo พวกเขาจะจ้างให้ผมไปถ่าย ไปเหมือนกับว่าเซตระบบงานถ่ายภาพ แล้วก็หลังจากนั้นเขาก็ไม่จ้างผมอีกเลย เขาเลิกจ้าง ผมก็เลยต้องลำบาก

พีต่อม เซ็ต หมายถึงไดเรกชั่น (direction / ทิศทาง)

พีชาตรี ใช่ๆ ไดเรกชั่นของภาพ พวกนี้ชื่อลิลลิตีมา แล้วรูปมันต้องอย่าง

นี่ๆ ครั้งแรก พอหลังจากนั้นเขาก็ไม่สนใจอีกแล้ว

พีหนิง คือแต่ละเล่มมันก็มีไคร้ที่ซันไม่เหมือนกันอย่างนี้หรอคะ

พีชาตรี ครับ เขาจะมีโจทย์ของเขาว่าวัยรุ่นต้องเป็นยังไง ซื้อมันต้องยังไง

พีหนิง ใช่ ถ้าพอดูหนังสือแฟชั่นหลายๆ เล่ม บางทีมันก็คล้ายๆ กันเนอะ คือความรู้สึกเหมือนแบบจะคล้ายกันหรือว่าจะมีอะไรบางอย่างที่เฉพาะเล่มนี้เป็นแบบคล้ายๆ กัน เสื้อผ้าหรือนางแบบ

พีชาตรี ครับๆ

เต้ อันนี้เป็นไฟล์บีบีพีเปล่าครับหรือว่า...

พีชาตรี เป็น tif ครับ

เต้ แต่งหรือยังครับ

พีชาตรี ไม่ได้แต่งเลยอะ ไม่ได้แต่งเลยนี่คือถ่ายจากฟิล์มแล้วก็สแกน พีไม่ได้แต่งเลยอะแต่ว่าเซตแสงไลท์ตั้งเซตหมดอะ มีอะไรอีกไหม อ้อ อันนี้ *a day* คือผมถ่ายให้ *a day* เล่มแรกเลยนะ รู้จักหนังสือ *a day* ไหม ผมถ่ายให้ *a day 2* เล่มแรกครับ แต่ว่าอันนี้เป็นฉบับครบรอบ 1 ปีของเขา

Hatch-U อันนี้เรื่องอะไรครับ

พีชาตรี อันนี้ เขาให้เรื่องมา เป็นเรื่องของความเศร้า แล้วก็ด้วยการที่เขาไม่ได้มีงบอะไรให้เราถ่ายมากนัก ก็ไปถ่ายกันง่ายๆ แสงก็ไม่ต้องเซตด้วย ถ่ายในห้องที่มันโปร่งๆ อะ

พีหนิง แล้วอยากแอดตั้งนี้พีต้อง...

พีชาตรี แอดตั้งนี้ผมกำกับหมด ผมจะเป็นคนกำกับ ที่ได้ภาพเศร้า คือเขาร้องไห้จริงๆ เลย คือผมเปิดเพลง คือมันจะซบอารมณ์มากเลย dark มาก เพลงจะโหยหวนแล้วก็ทำให้เกิดอะไรอย่างนี้ขึ้นมา

พีหนิง อย่างนี้แสดงว่าเป็นงานแบบมีโจทย์อย่างนี้ใช่ไหมคะ

พีชาตรี ใช่อะ คือเขาจะกำหนดมาแล้วในแมกกาซีนของเขา อยากให้มีภาพอารมณ์นี้อยู่ในเล่ม แต่ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมต้องเศร้า

พีหนิง เขาอาจจะต้องการความแตกต่างในแมกกาซีน

พีชาตรี แต่ผมไม่ชอบความเศร้าใจ ไม่อยากร้องไห้แต่ถ้าถ้ามันเป็นงานเราก็ต้องทำให้ได้อะไอย่างนี้ใช่ไหมอะ

พีหนิง อันนี้แบบว่าต้องเซตอัพ

พีชาตรี เซตอัพครับ อันนี้เซตอัพ อิม

พีซัง ที่สำคัญคือพีชาตรีบอกว่าปัจจุบันนางแบบคนนี้

พีชาตรี เออใช่ นางแบบคนนี้เขา เขาเรียกว่าอะไรนะ

พีซัง (เกี่ยวกับพันธุกรรม) genetic

พีชาตรี เออ genetic ของเขา แม่เขาเป็นบ้า แล้วตัวเขาก็เป็นบ้าไปด้วย เขาต้องย้ายไปอยู่อเมริกา 2 ปี ผ่านมา น้องที่ทาสไต้หวันเสื่อผ้าบอกผมว่าน้องเขาไปแล้ว เสียแล้ว ไปดีแล้ว

พีหนิง แล้วพีเป็นคนเลือกนางแบบเองหรือว่า

พีชาตรี เขามีนางแบบมาให้เรา

พีหนิง มีโจทย์ มีนางแบบ มีอะไร

พีชาตรี อยู่ที่ว่าเราจะเอาเศร้าเราจะดึงออกยังไงอะไรเท่านั้นเอง ผมเลือกโลกชิ้นเองอะ

พีหนิง ทำงานที่มีโจทย์แบบนี้ โลกชิ้นหรืออะไร เราเป็นคนกำหนดเองหรือเปล่า

พีชาตรี เราไม่ได้เป็นผู้กำหนดอะ งานที่เป็นอย่าง โอเค อันนี้ก็ตัวเองๆ เนอะ

พีต่อม อันนี้ชัด

พีชาตรี อันนี้ชัดมากเนอะ คือเราไม่ได้กำหนดเอง เขาจะมีขั้นตอนในการทำงานตั้งแต่ เออ ลูกค้าบอกว่าให้เรา

พีต่อม (layout / แบบร่าง) ร่างเลยเอาที่รีเปล่าครับ

พีชาตรี (costume / เสื้อผ้า) ใช่ๆ ขั้นตอนคือพีพร็อพ มีทีมที่เป็นสไตลิสต์ คอสตูม แล้วก็อาร์ต ไดเรกเตอร์ โปรดิวเซอร์ก็จะจัดการหาทุกอย่างเขาต้องการโฆษณาตัวนี้ เขาก็จะไปนำเสนอลูกค้า จะมีรูปตัวอย่างมาไปหามาจากไหนไม่รู้ เพราะฉะนั้นผมไปก็คือไปถ่ายให้มันได้ตามนั้นเท่านั้นเองอะ

พีหนิง ตอบโจทย์แบบเป็นเลคเชอร์ๆ

(preproduction / ขั้นตอนเตรียมงานก่อนลงมือผลิตชิ้นงานจริง)

•

พีชาตรี ครับๆ อย่างซื่อตเมื่อก็ เป็นงานแรกที่ผมถ่ายให้แบงค็อกไทยพาณิชย์ เออตรงนี้ จริงๆ แล้วมีตอนพีรโพ คือลูกค้าก็ไม่เคยเห็นงานผม ไม่เคยเห็นพอร์ตผมเลย แล้วให้ผมมาถ่ายงานนี้ ผมก็เตรียมพอร์ตไปให้เขาดูด้วย แต่ว่าเขาไม่ถาม ผมก็ไม่โชว์ให้เขาดู เพราะว่าถ้าโชว์เขาอาจจะไม่จ้างผมก็ได้ ผมก็ไม่รู้ ผมก็เออในเมื่อคุณไม่ถามผม แต่เขาถามผมว่าแสงจะเป็นยังไง คือจากที่ดูจากตัวอย่างเป็นเวลา เหมือนว่าสองคนนี้เดินเที่ยวที่กรุงปารีสหรือว่าอะไรก็แล้วแต่ ตามตัวอย่างนะ ผมก็ว่าแสงที่ดูจากตัวอย่างก็น่าจะเป็นแสงซีกบ่ายสามโมง แต่จริงๆ 3 โมงยุโรปกับ 3 โมงเมืองไทยมันก็ไม่เหมือนกัน เขาก็หัวเราะ แล้วจะเอาแสงอะไรดี เราก็กถามลูกค้า ลูกค้าต้องการแสงยุโรปหรือว่าต้องการแสงเมืองไทย 3 โมงเมืองไทย แค่นี้เขาก็แฮปปี้แล้ว เขาขอแบบยุโรปนะ ^(ให้ความสำคัญก่อน) นี่คือ main priority แบบคนไทยเลย ลูกค้าคนไทยจะอ้างอิง ^(การอ้างอิง) reference เมืองนอกหมดซะ ง่าย

ลุงอ้อย รู้มั้ยล่ะว่าแดดตอนตอนบ่าย 3 น่ะมีรีเพล่า หมายความว่าถ่ายรูปมา โอ้ แดดตอนเที่ยงนี้ อารมณ์มันยังงัย อารมณ์เที่ยง อารมณ์บ่ายสาม

พีชาตรี ปรับ f-stop ให้ได้บ่ายสามนะ

•

พีชาตรี อุณหภูมิมันจะต่างกันงัย เพราะว่าชั้นโอโซนอะไรต่างๆ นานา มันจะไม่เหมือนกันนะฮะ ส่วนรูปเมื่อก็ ที่ผมประทับใจคือนายแบบเขาพูดไม่ได้ ไม่ใช่หูหนวกมึงคือเขาพูดไม่ได้ แล้วการสื่อสารยากมาก ต้องใช้มือเป็นหลัก ผมต้องเป็นคนกำกับเขา ถ้าถ่ายรูปก็ต้องกำกับเขาด้วย ใช้เวลาประมาณเกือบครึ่งวัน แต่ว่าโฆษณาก็คือโฆษณาไอ้กระตักน้ำร้อนนะฮะ

•

Hatch-U อันนั้นก็โม่งครับ

พีชาตรี ลองเดาซิ

พีชาตรี เช้าๆ

พีชาตรี การดูที่เงาเลย ดูที่เงาจะฮะ เออ ถ้าไม่แปดโมงเช้าหรือไม่ก็ต้องเป็น

สี่โมงหรือว่าอะไรไป ไซ้ไหมฮะ เออ

นิว แปดโมงก็มพูชารีเปล้าคะ (หัวเราะ)

พีชาตรี สุดยอดๆ

พีชาตรี รูปนี้ในอีกคิดว่า 10 ปีข้างหน้า น่าจะเริ่มหายไป การจูงควาย เพราะถนนเริ่มดีขึ้นก็จะมีพิชชามีเซเวนเข้าไปเยอะขึ้นๆ ไซ้ไหม ก็จะมีแบบมีแต่แบบพวกคอนโดหรูๆ อะไรเพียบ ถ้าสมมติว่ารัฐบาลเขาไม่ได้มีควบคุมดูแลตรงนี้นะ จบแน่ๆ เลยครับ

ลุงอ้อย จริงๆ แล้วก็คงเป็นไปตามกระแส

พีชาตรี ครับ

ลุงอ้อย คือถ้าตอนที่พาวพวกเราจะไป เราก็ต้องทำเอ็กเซอร์ไซส์ในเรื่องพวกนี้ เป็นรูปถ่ายเป็นหนังสืออะไรเราก็ต้องไปหามุมมองที่มันต่างออกไป

พีชาตรี เพราะฉะนั้นจริงๆ ไซ้ คือที่ผมไปผมไม่ได้ไปโชว์ว่าผมถ่ายรูปสวยหรือว่าอะไร แต่อยากไปให้กำลังใจชาวบ้านว่าวิถีชีวิตของคุณ มันดีอยู่แล้ว ผมไม่อยากให้มีการเปลี่ยนแปลงหรืออะไร ถ้าคิดไปแล้วเราก็เห็นแก่ตัวรีเปล่าก็ไม่รู้เนะ เราจะไมยอมรับการเปลี่ยนแปลงรีเปล่าอะไรอย่าง แต่ถ้าถึงเวลา โลกมันเปลี่ยนมันก็ต้องเปลี่ยนไซ้ไหม ก็อาจจะเป็นไปได้

ลุงอ้อย แถวบ้านเขาอาจจะรอเซเวนอยู่ก็ได้ (หัวเราะ)

นิว อันนี้ใช้เทคนิคอะไรรีเปล้าคะ ทำไม่สีมันดูแบบว่า

Hatch-U ฟ้า ฟ้า ดูฟ้าสด

พีชาตรี เป็นๆ ไม่ได้..ก็เป็นแบบนี้หมดเลย ผมไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไร ถ่ายตามที่มันนั่นแหละฮะ

Hatch-U ไซ้กล้องอะไรคะ

พีชาตรี ก็ฮัสเซลบลัดครับ

ปาน มันเป็นกล้องยั้งงัยคะ

พีชาตรี มันเป็นกล้องที่

ลุงอ้อย เตียวจะรูปให้ดู

Hatch-U ที่มองข้างบน

พีชาตรี ไซ้ครับๆ อย่างนี้ไซ้ครับ

ปาน อ้อ อยากเห็นกล้องแบบนี้

นิว ดูแมนนวลดี

พีชาตรี หมดเลย ทุกอย่างเราต้องใช้เราต้องอ่านหมดเลย

ปาน คือแมนนวลคือหมายความว่าเราต้องปรับแสงเอง

พีชาตรี ปรับเองหมด

ปาน ปรับเองหมด แล้วเราจะปรับยังไงได้ละคะ

พีชาตรี เราจะปรับยังไงได้มันก็ มันก็ต้องใช้เวลาหนึ่ง ต้องไปถ้าจะสนใจ ในรายละเอียดแบบนั้น แต่ขั้นตอนแรกถ่ายภาพมันก็คือเกิดจากเรา ใช้ไหม
ฮะ เราจะสื่ออะไร คือบ้านพวกนี้ก็บางบ้านก็หายไปแล้วหรือถูกขายไปแล้ว
อืม เขาก็ซื้อไปแล้ว เอาไปทำเฟอร์นิเจอร์บ้าง เอาไปทำรีสอร์ทบ้าง

โจทย์การถ่ายภาพของวันนี้

พีชาตรี ก็โมงก็ยามแล้ว

พีต้อม 10 ครั้งฮะ

พีชาตรี เราจะไปกันใหม่ละ ครับๆ ทีนี้ที่เราจะไปทำน้ำนันทก็..ผมคิดว่ามันมีอะไรเยอะแยะ มีตรงเรือ บนถนน ในตลาดด้วย เราก็ไปถ่ายรูปกันนะ

พีหญิง เดี่ยวหนึ่งให้แท็กซี่มารับคง 11 โมง

พีชาตรี ได้ครับ

พีหญิง ในช่วงนี้อาจจะดูรูป แล้วก็คุยกันก่อนหรือว่าใครอยากจะเข้าห้องน้ำ

พีต้อม ใครจะถามอะไรไหม

พีหญิง ก็ลองดูรูปแล้วก็คุยเรื่องเทคนิควิธีไปเดี่ยวไปปฏิบัติกัน ลุงซาก็เดี๋ยวลองคุยเรื่องให้โจทย์อะไรยังไงกันเลยก็ได้

พีชาตรี ไม่รู้ว่าใครจะสนใจถ่ายรูปแบบไหนบ้าง ผมไม่แน่ใจว่าเวลาเราไปที่นั่นเรามองเห็นอะไรบ้าง เรารู้สึกกับอะไรบ้าง เราสัมผัสกับอะไรบ้าง บางทีอาจจะเห็นหน้าคนเป็นสิ่งที่น่าเป็นวิเศษชีวิต เออ เขากำลังจับจ่ายซื้อของหรือว่าไปเจอคนทะเลาะกัน เฮ้ย รู้สึกว่าภาพอย่างควรจะไปอยู่ เขาเรียกว่าสัดส่วนไหนของงานถ่ายภาพรีเปล่า

พีซัง เหมือนแบบเป็นภาพที่เราดูแล้ว ที่เราเห็นเหตุการณ์ตรงนั้นแล้วเรารู้สึก

พีชาตรี ครับ เหมือนโดนกระทบกับเรา

ลุงอ้อย อาจจะอย่างนี้ได้ เหมือนกับว่าลอง เนื่องจากว่ามันก็ยังไม่ใช่แบบเป็นช่างภาพอาชีพนะ

พีชาตรี ใช่ๆ

ลุงอ้อย เราอาจจะกำหนดโจทย์เพื่อให้เป็นเหมือนแบบฝึกหัดนะ เช่นว่าเราไปทริปนี้จะต้องมีเกี่ยวกับคน

พีชาตรี ครับ

ลุงอ้อย จะได้มีจุดที่เราจับจ้องได้แต่ว่าคนจะยังงี้ก็แล้วแต่ แต่ว่าต้องมีคนในรูปนะ อันที่สองสมมติว่าเป็นของ อันนี้ไม่ใช่คนก็ได้ เป็นของนะครับ

พีชาตรี ครับ ข้าวของเครื่องใช้

ลุงอ้อย แล้วแต่ นะ จะเป็นมะนาวลูกนิ่งกลิ้งบนถนน

พีชาตรี ครับ

ลุงอ้อย ลองดูให้มีสัก 2 subject นี้ในการ เอ่อ ไปถ่ายของพวกเขาครับ คือมีสโคปเพื่อเริ่มต้นได้ง่าย

พีชาตรี ครับ

ลุงอ้อย แต่ว่าคนจะทำอะไร ของจะเป็นอะไรก็อิสระ

พีชาตรี ครับ จะเป็นตัวอาคารก็ได้ถ้ามี

ลุงอ้อย เป็น 2 อย่างที่เราจะเก็บกลับมา แล้วก็จำนวนที่เราจะเอามาดูกันตอนท้ายของวันนี้ก็คือให้เราเลือกสัก 3 รูป แล้วพีหญิงจะเป็นคนเอารูปของพวกเขาทั้งหมดไปอัด แล้วเราก็มานั่งดูกันว่าเราคิดยังไงกับมัน หรือเราสนใจเทคนิคของเพื่อนหรือมุมมองของเพื่อน เราค่อยมาคุยกันในตอนท้าย ตอนสุดท้ายน่าจะเป็นจุดสำคัญของการทำเวิร์คช็อป คือการได้แลกเปลี่ยนพีชาตรีอาจจะมีความเชี่ยวชาญในเรื่องของการกำหนดหรือทางเทคนิคนะ

พีชาตรี ครับ

ลุงอ้อย เป็นทักษะเช่น หน้ากล้องที่จะต้องเปิดสปีดเท่าไร ชัตเตอร์ที่จะต้องใช้ เอามาทำหรือว่าการวางมุมของภาพอะไรพวกนี้นะฮะ

พีชาตรี ครับ

ลุงอ้อย อะไรพวกนี้เดี๋ยวค่อยมาว่ากันตอนที่ ลุงแนะนำอย่าเพิ่งไปคิดมากกับเรื่องนี้ก่อน เอาประเด็นแรกก่อนว่า เฮ้ย! คนนี้มันมันส์เวียก็ถ่ายมาเลย

พีชาตรี ตื่นเต้น สนุกนะตอนไปถ่าย

ลุงอ้อย จะโอเวอร์ไป จะอันเตอร์ก็ช่างมันไปก่อน

พีชาตรี ช่างมันเหอะ เออ เราก็อย่าไปคำนึง

ลุงอ้อย พอคำนึงปั๊บ ไร้ความรู้สึกของเรามันจะหาย

พีชาตรี อืม ใช่ๆ มันสำคัญก็คือสัมผัสนะ ภาพมันสัมผัส

ลุงอ้อย คือจริงๆ พีชาตรีเขาแล้วอาจจะคล่องแล้วเห็นคนแบบนี้ แบบมีอมันไปเองเลยไม่ต้องไปตั้งสปีดอะไร ได้ปั๊บเลย แต่พอมานองเรามาจะวางอยู่ว่าเปิดหน้ากล้องเท่าไรหายไปละตรงที่เราจะเก็บนะ มันเหมือนกับตอนที่

เราไปคุยกับลุงชาติเนะ พอเรามาใครครวญอะไรไม่รู้ไ้อ่างอย่างมันวิ่งหนีไป แล้ว ไม่ทันแล้ว อืม นะ อันนี้ก็ขอเสนอให้กับการเริ่มต้นกับการถ่ายง่ายๆ เราสโคปไปที่คน แต่คนจะยังไม่ก็ตามแต่ แล้วก็สิ่งของหรือที่จะหมายรวมถึงอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่คน

พีชาตรี ทุกคนมิกล้องมีอะไรกันอยู่แล้วใช่ไหมฮะ

ลุงอ้อย ถ้าไม่มีลุงจะขาย (หัวเราะ)

ปาน คือหนูถ่ายดิจิทัลตลอดชีวิต ทีนี้ก็เลยอยากรู้ว่าแมนวลมันจะยากรีเปล่า

พีชาตรี แมนวลมันเป็นเรื่องที่เราต้องช่วยเหลือตัวเองทุกอย่างใช่ไหม เราต้องคิดเอง เราต้องกำหนดเองอะไรอย่างหลักๆ เรากำหนดเองหมด หน้ากล้อง สปีด เพื่อจะได้ภาพในสิ่งที่ตอบสนองความรู้สึกของเราให้ได้อะไรอย่าง ครับ แต่ว่ามันก็ได้ไม่ได้กันง่ายๆ เหมือนกัน เออ คุณค่าของมันก็คือไม่ได้มาง่ายๆ

แต่สำคัญที่สุดก็คือว่าในการถ่ายภาพ

ไม่ว่าจะเป็นช่างภาพหรือว่าเป็นครูเป็นอะไร

ก็ตาม ต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมไว้ ต่อ

สิ่งแวดล้อม

ถ้าเราคิดว่าไม่รับผิดชอบเราก็ถ่ายนั่นถ่ายนี่ช่วยให้เกิดปัญหาสังคม เออ ผมมีเพื่อนที่ถ่ายภาพแล้วขึ้นปก *TIME* เขาไปถ่ายช็อตที่คลองเตย คนกำลังเสพยาอยู่ ช็อตนี้ขายรูปได้แล้วเขารวยเลย รวยจนทุกวันนี้ ยังใช้เงินไม่ต้องถ่ายรูปอีก 3-4 ปี แล้วผมถามว่า “ไอ้จอห์นมึงคิดว่ามันทำถูกต้องแล้วหรืออะไรอย่าง มึงคิดว่าที่อังกฤษไม่มีอย่างนี้หรือ ทำไมไม่ต้องมาทำอย่างนี้กับเมืองไทยด้วย” คือเราเถียงกันนะเราดีเบตกันนะ “ทำไมยูไม่ไปถ่ายในอังกฤษวะ แถวนั้นมีเยอะแยะไปหมด ง่ายๆ เลยคนถือยาเสพติดอะไรขายกัน ทำไมคุณไม่คิดว่าที่นั่นเป็นปัญหา ทำไมคุณคิดว่าเรื่องนี้มันเป็นปัญหา

ของเมืองไทย” ยาเสพติดมันเป็นปัญหาของทั่วโลกอยู่แล้ว เราก็ไม่แฮปปี้กับ *TIME* ว่าทำไมถึงต้องแบบเอาภาพเมืองไทยแบบนี้ ปกติภาพปกคุณก็โอเคนะ แต่ทำไมต้องมาทำร้ายเมืองไทย ใช่ไหมฮะ เราารู้สึกว่ามันไม่แฟร์

ผมมีเพื่อนที่ถ่ายภาพได้รางวัลยอดเยี่ยมของโลกด้วย ชื่อฟิลลิป เขาเข้าไปถ่ายรูปคนกลุ่มน้อยในประเทศลาว ที่ถูกรัฐบาลลาวกักบริเวณแล้วก็ไม่ให้ใครถ่ายรูป คือช่างภาพหรือนักข่าวเข้าไปจะต้องถูกจำกัดว่าห้ามถ่ายรูป แต่ฟิลลิปแอบเอากล้องเข้าไปถ่าย พอออกมาได้รูปนั้นคือด้วยความที่สถานการณ์การเมืองของเขา คือคนชาวม้งที่ต้องการความช่วยเหลือจากชาวตะวันตก เขาเห็นฝรั่งแล้วคิดว่าฝรั่งจะมาช่วยชีวิตพวกเขาได้ มันถึงได้รางวัลแต่จริงๆ แล้วภาพทุกช็อตเป็นหมู่บ้านของคนที่ถูกกักบริเวณอยู่

เหมือนองซาน ซูจีที่มีคนว่ายน้ำเข้าไป แล้วองซานก็เลยโดนลงโทษ มันก็ไม่แฟร์ใช่ไหม เลือกว่ายไปเอง ทำไมต้องมาแบบนี้ มันเป็นเรื่องที่ต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคม เพราะภาพนิ่งมันติดตาคน ภาพเคลื่อนไหวนี่มันจะเร็วกว่าแต่ภาพนิ่งจะอยู่กับเรานานมาก ปัญหาสังคมเรื่องซมซนเรื่องอะไรก็เกิดจากมีเดีย เกิดจากช่างภาพที่ถ่ายรูปไปเปลือย ผมบอกตรงๆ ว่าไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคมเพราะว่าเขาไม่ได้คิดถึงสังคม เขาคิดถึงแต่ตัวเอง คิดแต่ว่าจะอยู่ได้รีเปล่า เขาอาจคิดว่าเป็นศิลปะแต่มันเป็นศิลปะที่ทำร้ายสังคมในขณะเดียวกัน อันนี้ซีเรียสไปนิดนึง ก็แบบถ้าคนเรามันพัฒนาไประดับขั้นนั้นก็เริ่มรู้ว่างานถ่ายภาพนี้มีส่วนกับสังคม เพราะคนชอบสื่อโซเชียลอะไรที่คนชอบจะดู แต่สื่อแบบไหนละ ใช่ไหม บ้านเรามันมีสื่อให้ผมบอกตามตรงว่าสื่อดีๆ มันแคบมันน้อยมาก ส่วนตัวแล้ว ชอบรายการกบนอกกะลา คุณพระช่วย ชอบคนค้นคน ชอบมากส่วนตัวนะ นอกนั้นแล้วไม่ได้มีอะไรให้ นี้อะของไทย

พีผ่าย เหมือนที่วันนั้นที่ดูเรื่องช่างภาพแต่ละคนก็จะต้องมีสไตล์ของตัวเอง บางคนเหมือนจะถ่ายคนที่ปัญหาสังคม เขาก็จะมีสไตล์มีของเขาอยู่

พีชาตรี ใช่ คือเขาพยายามหาของเขาอยู่ เวลาถูกค่านึกออกได้งานนี้ จะนึกถึงช่างภาพคนไหน เขาพยายามค้นหาบุคลิกที่แตกต่างจากภาพอื่นๆ ผมก็เปิดให้หลายคนดูหลายคนก็กลัว แต่บางทีก็สัมผัสอิมแพคที่ได้ มันแรง

เนอะ อิมแพ็คที่มันดีมาก อยากให้ดูเดี๋ยวน้องๆ เห็นแล้วจะ โห...นี่มันเมืองไทยหรือ

พี่ฝ้าย เพื่อนพี่ชาตรีที่ชื่อเมื่อกี้

(Nigel Bennett)

พี่ชาตรี ไนเจล เบนเนทท์อันนี้พูดถึงอะไร

พี่ฝ้าย ที่ทำหนัง

พี่ชาตรี คนนั้น ทอมฮะ จริงๆ เมื่อคืนก็หาหนังนะ แต่หาไม่เจอว่าจะเอามาให้ดูเหมือนกัน

พี่ต้อม นี้อะไรครับ

พี่ชาตรี *First Impression* นะแต่ว่าเป็นหนังที่ฉายในเมืองคานส์ปีล่าสุดอะ

พี่ต้อม เขาถ่ายเหรอครับ

พี่ชาตรี อือ เป็นเพื่อนสนิทผมเอง เพิ่งทำ เป็นผู้กำกับอะ

พี่ต้อม อ้อ เหรอ

พี่ชาตรี นี้อะ เรื่องแรกของเขา ชื่อ *Hotel California* ได้รางวัลที่เมืองคานส์ แล้วเขาก็ได้เงินก้อนนั้นมาทำหนังเรื่องที่ 2 ต่อ แต่คิดว่าเรื่องที่ 2 ไม่น่าจะไปเพราะว่าผมแสดงในนั้นไง ก็เลย (หัวเราะ)

Hatch-U พี่แสดงด้วยเหรอคะ

พี่ชาตรี ก็คือไปช่วยเขาอะนะ มันเป็นหนังสั้นก็ไปช่วยเขา แต่ว่าก็บทมันก็เยอะเหมือนกัน เราก็ก่อนดั่งของฝั่งฝรั่งเศสก็เป็นดารารออะไรอย่างนี้

ก๊ ตอนทีก่อนพี่ไปอังกฤษพี่ได้ถ่ายรูปบ้างรีเปลาอะ

พี่ชาตรี คือพี่ก่อนไปอังกฤษ ยังไม่ได้ถ่ายรูปจริงๆ จังๆ ก็ถ่ายเล่นๆ นั้นแหละ ไปถึงก็ยังไม่รู้จะเอาอะไรดีอย่าง ยังไม่รู้เลยว่าเอาอะไรดีแต่เรารู้ว่าก่อนไปเรารู้ว่าเราต้องการพัฒนาเรื่องการสื่อสารให้ได้อะไรอย่างนะ การใช้ใหม่อะ การที่จะคอนแทคกับใครอย่างอะ มันคนเรามันมีหลากหลายไงใช้ใหม่

รับรู้
เรียนรู้
เพื่อโลก